

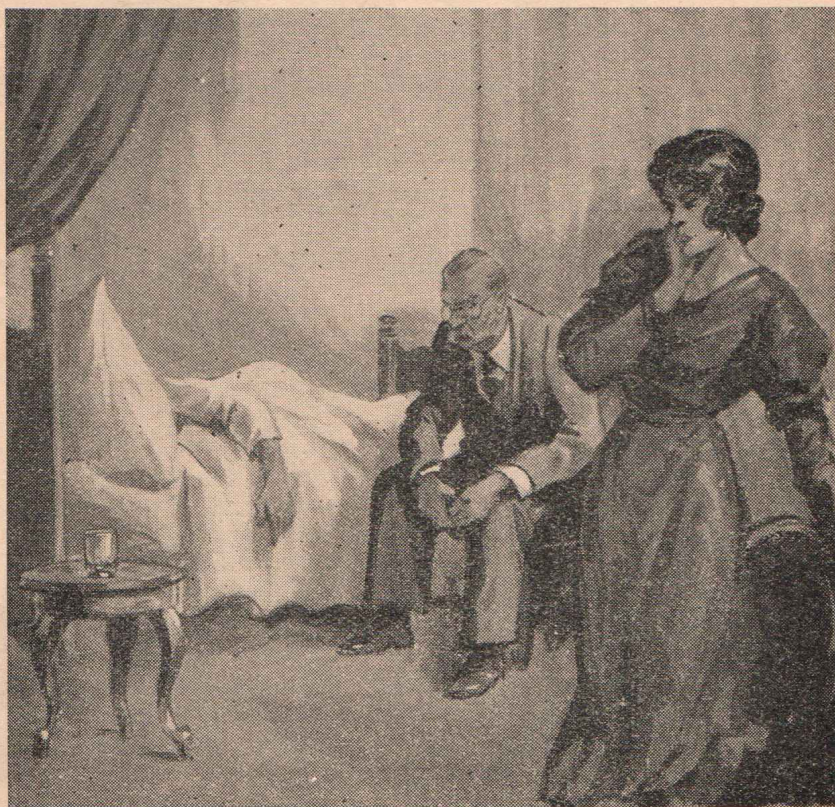
Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen
DE GROTE ONBEKENDE

MISDADIGE LIEFDE

N° 2534

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Misdadige liefde

HOOFDSTUK I

DE FAKIR

Sedert enige dagen sprak men in Londen, vooral in de uitgaande wereld, bijna over niets anders dan over de geheimzinnige toeren en de raadselachtige goocheltrucs van de Indiër Rames Basham, die door de directie van het London Pavillion, een van de grootste specialiteitentheaters in de Engelse hoofdstad, was geëngageerd en daar sedert enige dagen optrad.

De Indiër was in gezelschap van een knaap, van een jaar of acht en twee muzikanten, die tijdens zijn optreden een vreemde muziek lieten horen, terwijl het orkest zweeg.

De meeste kranten hadden op de fotopagina een portret van hem gepubliceerd, een rijzig donkergebruind man, met

grote donkere ogen, waarin een geheimzinnige gloed schitterde en gekleed in het gewaad van zijn land, een nauwsluitend wit overkleed, dat tot boven de knieën reikte, een pantalon van witte zijde, wijd boven de knieën en nauwsluitend vandaar tot aan de enkels, schoenen van marokijnleder, waarvan de punt naar boven was gekromd en tenslotte een kunstig gevouwen hoofdoek en een brede gordel, eveneens van witte zijde, die met een strik op de linkerheup afhing.

Het was dan ook niet te verwonderen, dat de grote, rijk gedecoreerde zaal van het London Pavillion, avond op avond, tot de nok gevuld was.

In een der bovenloges, bijna recht

tegenover het toneel, waren op de avond, waarop deze vertelling aanvangt, twee heren gezeten, die bij velen van de bezoekers althans van aanzien bekend waren. Het waren Lord William Aberdeen, de bekende filantroop en zijn vriend, Charles Brand.

Eerstgenoemde was een man van ruim veertigjarige leeftijd, wiens haar aan de slapen enigszins begon te grijzen.

Hij was iets minder dan zes voet lang, evenredig gebouwd en zijn gespierd lichaam scheen geschikt om de grootste vermoedenissen te kunnen trotseren.

Herhaaldelijk maakte Lord Aberdeen lange reizen in vaak onbekende streken, slechts vergezeld door zijn vriend, die tevens de taak van secretaris op zich had genomen, een nog jonge man, met een blozend gezicht en blauwe ogen en van zijn trouwe oersterke chauffeur James Henderson.

Het was aan velen bekend, dat Lord Aberdeen grote sommen gelds beschikbaar stelde voor liefdadige instellingen, al deed hij zijn best om dit zo geheim mogelijk te houden.

Wat men echter niet wist, was dat deze man in zijn onberispelijk rokcostuum, nog heel wat anders was dan een Engels edelman.

Deze alom bekende filantroop, de man, wiens naam voorkwam bovenaan de lijsten van alle instellingen van liefdadigheid, wier geldmiddelen aanvulling behoeften, was niemand anders dan de op Scotland Yard als een boze ziekte gevreesde Grote Onbekende, alias John Raffles, de man met de vele namen, de talrijke adellijke titels, het grote aantal huizen, hetwelk hij bezat of in huur had in vele steden van Europa.

Op de Windsor Club, waarvan hij vice-president was, had hij enige leden vol geestdrift horen spreken over de verrichtingen van de Indische goochelaar en ofschoon hij op dit gebied reeds veel gezien had, zo had hij toch het plan opgevat, ook de toeren van deze Rames Basham eens te gaan bijwonen.

De Indiër zou optreden als eerste nummer na de pauze, en als laatste nummer voor de pauze vertoonden enige eerste rangs rekwerkers hun kunsten.

Toen de lichten in de zaal weer waren ontgloeid, liet Raffles zijn ogen in het rond gaan, tot zij gevestigd bleven op een loge schuin tegenover de zijne.

Daar zat een man met een bleek, ziekelijk gelaat, holle ogen en smalle, afhangende schouders, met naast zich een dame, wier schoonheid onmiddellijk moest opvallen.

Zij had een olijfkleurig, zuiver ovaal gelaat, amandelvormige ogen, een kleine rode mond, blinkend witte tanden, die zij herhaaldelijk toonde, als zij lachend sprak met een jongeman, die zoëven de loge was binnengetreden en zich over haar heenboog.

De man naast haar nam geen deel aan dit gesprek, maar keek met afwezige blik naar de zaal beneden hem.

— Is dat niet Lord Philip Houston? vroeg Raffles op zachte toon.

— Ja, met zijn vrouw Lady Isabel, antwoordde Charles Brand.

— Hij schijnt dus weer hersteld te zijn?

— De dokters hebben hem tenminste weer opgelapt, naar het schijnt, antwoordde Brand, maar hij ziet er nog erg slecht uit.

— Ja, zeg maar gerust beroerd, zei Raffles. Ik geef hem niet meer dan een paar jaar te leven. Ik zou eigenlijk eens willen weten, wat die knappe, nog jonge vrouw, ertoe gebracht kan hebben, met die man te trouwen.

— Ik zou je de cronique scandaleuse omtrent die twee wel kunnen vertellen, Edward, gaf Brand ten antwoord, maar ik twijfel eraan of je er belang in zou stellen. Laat het genoeg zijn, als ik zeg, dat de vrouw uit een berooide familie komt en de man daarentegen zeer vermogend is.

— Dat verklaart veel, zei Raffles met een ironisch lachje. Zij heeft natuurlijk de nodige aanbidders.

— Dat fluistert men tenminste, maar laat ik er onmiddellijk aan toevoegen: zij mag dan minnaars hebben, maar dan toch nooit meer dan één tegelijk.

— Het kan ook bijna niet anders, het gehele uiterlijk van die vrouw wijst erop dat zij geen bevrediging kan vinden bij deze man, lang voor zijn tijd oud, een

wrak.

De jonge bezoeker had met een buiging afscheid genomen van Lady Isabel en Lord Houston familiair toegeknikt en verliet daarop de loge, maar slechts om plaats te maken voor een tweede heer, ook jong, ook in avondtoilet gestoken, en blijkbaar ook een vriend des huizes, die even knikte naar mylord en toen dadelijk een gesprek met mylady begon.

— Zij behandelden hem als lucht, zei Brand zacht.

— Ja, maar het is niet anders dan natuurlijk, zei Raffles. Men neemt niet meer notitie van hem, dan van het een of andere meubelstuk. En toch beheerste deze man, die daar als een zak zand in zijn fauteuil meer ligt dan zit, nog altijd voor een groot deel de Londense geldmarkt. Willen we naar de foyer gaan? De zaal loopt al aardig leeg.

De twee vrienden stonden op en begaven zich naar de ruime foyer, waar het inderdaad heel wat frisser was dan in de zaal, want alle ramen, welke uitzicht gaven op Piccadilly Circus, stonden wagenwijd open.

Raffles en Brand dronken een kopje koffie, rookten een sigaret en keerden daarna naar hun plaatsen terug.

De bel ging, ten teken dat de pauze geëindigd was en even later werd de zaal donker gemaakt.

Toen het scherm onder doodse stilte werd opgehaald, en het orkest zweeg, vertoonde zich een eigenaardig schouwspel aan de bezoekers.

Het toneel werd op mystieke wijze verlicht door een aantal lampions, die in rijen naast elkander hingen aan draden, die van links naar rechts waren gespannen.

Zij waren van zijde, inplaats van papier en straalden een zacht, onbestemd licht uit, dat echter helder genoeg was, om het toneel voldoende te verlichten.

Vooraan, rechts van het toneel, zaten de twee muzikanten, Indiërs, die slechts met een heupdoek en hun hoofddoek bekleed waren.

Een hunner trommelde met de knokkels en de muis van de rechterhand op een trommel van languitgerekte vorm,

die een heldere klank gaf, terwijl de andere op een eigenaardig gevormd snaarinstrument tokkelde.

Nu en dan wisselde hij dit af door een strijkstok te gebruiken, die naast hem lag, om daarmee een wonderlijke melodie aan het instrument te ontlokken.

Aan de linkerkant zat een knaap met de benen onder het lichaam gekruist, zo onbeweeglijk, alsof hij uit brons was gegoten. Ook hij had geen ander kledingstuk aan dan een blauwe heupdoek.

Zijn hoofdhaar was kortgeknipt, zijn donkere ogen staarden naar een punt in de verte, schijnbaar zonder iets te zien.

Op het toneel stonden voorts een kleine tafel, een grote mand en enige andere voorwerpen.

Enige tijd bleef de muziek doorspelen en toen verscheen Rames Basham, gehuld in een wijde, roodzijden mantel.

Hij schreed langzaam voort tot midden op het toneel en wierp toen de mantel van zich af.

Er ging een zucht van verbazing door de rijen der toeschouwers, want nog zelden had men zulk een onberispelijk gevormd lichaam gezien, zo volkomen evenredig gebouwd, zo schoon.

De huid glansde als gepolijst brons, de armen waren krachtig gespierd en toch niet dik, de benen slank en van klassieke vorm.

De Indiër wikkelde nu zijn hoofddoek los, waarschijnlijk om te laten zien, dat hij hierin niets had verborgen en stond daar nu, alleen gekleed in de vuurrode lap, die strak om zijn lendenen sloot.

De knaap was opgesprongen, zodra de Indiër het toneel opkwam.

De fakir trok de mand, die de vorm had van een kalebas, naar het midden van het toneel, keerde de mand om en om, liet er de knaap in stappen, die de mand geheel scheen te vullen en maakte het deksel dicht.

Toen nam hij in de linkerhand vijf spitse degens en stak deze op verschillende plaatsen dwars door de mand heen, zodat de punten er aan de andere kant weer uitkwamen.

Hier en daar slaakten een paar dames een gil, want zij konden niet anders ge-

loven, of de degens hadden de knaap moeten doorboren.

De fakir opende nu met een vlugge beweging het deksel en reikte de knaap de hand, die ongedeerd en al zijn blinkend witte tanden in een glimlach tonend, opsprong en zijn oude plaats weer innam.

Daarop keerde de mand met de opening naar het publiek zodat men de vijf klingen duidelijk kon zien, die kriskras door de mand waren heengestoken.

Vervolgens greep de fakir een bamboestok van omstreeks vijf meter lengte, trad zover naar voren, dat de friezen van het toneel hem niet meer konden hinderen, zette het onderende van de zwiepende stok op zijn rechterschouder en het volgend ogenblik was de knaap naar boven geklommen om aan de top verschillende halsbrekende toeren te verrichten.

Intussen bleven de muzikanten onafgebroken de zonderlinge melodie ten gehore brengen, telkens en telkens opnieuw herhaald.

De fakir zette zijn toeren voort en ieder kunststuk was weer wonderlijker en ongelooflijker dan het voorgaande. Er daalde een regen van rozen op het toneel neer, zonder dat iemand kon zeggen, waar ze vandaan kwamen, daar er een groot zwart doek over de gehele breedte en lengte van het toneel werd gespannen, hij liet de knaap in een geheel vrijstaande bamboestok klimmen, zonder dat deze ergens steun had en tenslotte tilde hij de jongen op zijn rechterhand, waarbij hij hem de beide voeten omklemde, zwaaide even een grote doek voor hem heen en weer en toen de doek viel, was de knaap verdwenen.

Het publiek barstte in een applaus uit, dat de zaal deed daveren en tot zes keer toe moest de fakir terugkomen, om bulgend te bedanken voor de toejuichingen.

— Hoe oordeel jij er over? vroeg Charles Brand, toen het doek voor de laatste maal gevallen was.

— De man is niet beter of slechter dan het grootste gedeelte van zijn landgenoten, die zich met goochelen bezig-

houden, amice, antwoordde Raffles. Deze Rames echter heeft er slag van om zijn nummer goed te verkopen, zoals men dat noemt. Hij weet uit ervaring heel goed, wat indruk maakt op ons westerers publiek. Wat de toeren zelf betreft, ik wist reeds lang dat de Indiërs tot de beste goochelaars ter wereld behoren, maar ik moet je eerlijk zeggen, dat ik het prachtige lichaam van die man meer bewonderd heb dan zijn toeren, al erken ik, dat hij ze zonder fout verrichtte en, ik geloof, dat Lady Isabel er ook zo over denkt.

— Hoe weet je dat?

— Wel, ik heb een paar keer gekeken naar de loge van Lord Houston en de ogen van zijn vrouw spraken een duidelijke taal. Als ik mij niet vergis dan zal haar minnaar van dit ogenblik spoedig hebben uitgediend...

— Maar Edward, riep Brand uit. Denk je nu werkelijk, dat een adellijke dame zich zo ver zou verlagen?

— Een ogenblikje, Charles, je chauvinisme speelt je parten. Je bent, helaas, besmet met de kwaal van bijna al onze landgenoten, je beschouwt het gekleurde ras als minderwaardig. Lady Isabel, als vrouw echter kent dat onderscheid niet. En zeker omdat zij voorheen slechts een eenvoudige burgermeisje was.

— Ik geloof niet, dat ik me je verwijt behoef aan te trekken, zei Brand, ietwat gepikeerd, want bruin of blank, die man is een variété-artiest, al omhult hij zijn toeren dan ook met een waas van geheimzinnigheid.

— 't Verheugt me, dat je dit nu zelf erkent, amice, hernam Raffles droogweg, want als ik mij niet vergis, wilde je mij zoëven je bewondering voor de kunsten van die Indiër onder het oog brengen, die niet anders dan opgeschroefd kunnen zijn. En nu zullen we met je goedvinden, maar eens vertrekken. Wat er nu nog komt, boezemt mij niet veel belang in. Er is een bulkspreker en ik kan die nuttige kunst, zoals je weet, ook. Wat nog verder wordt opgediend is oude kost.

Raffles was onder deze boutade opgestaan en de twee vrienden verlieten even later het gebouw.

HOOFDSTUK II

EEN UITNODIGING VAN LADY HOUSTON

Een paar dagen waren voorbij gegaan sedert de avond, waarop Raffles en Brand het bezoek aan het London Pavilion hadden gebracht.

De bewondering voor de Indische fakir was zo mogelijk nog toegenomen en hij vormde dan ook het onderwerp van het gesprek op de cocktail party van Lady Ramsgate, die een fraai huis bewoonde aan de Albert Street en die Lord Aberdeen tot haar vrienden rekende.

Deze had, gehoor gevende aan het verzoek van zijn reeds bejaarde vriendin, om haar toch niet geheel en al te vergeten, Henderson opdracht gegeven hem naar het huis van Lady Ramsgate te brengen, al behoorde het niet bepaald tot zijn aangenaamste uitspanningen, dergelijke bijeenkomsten bij te wonen.

Als hij het deed, dan was het doorgaans met het voornemen bij deze of gene rijkdaard, en vooral zij die kwalijk aan hun rijkdom gekomen waren, een van zijn nachtelijke bezoeken te brengen.

Hij trof in de grote salon, die met vier ramen op Hyde Park uitzag, een grote, druk babbelende menigte aan, die voor het merendeel uit dames bestond.

Zij hadden zich in kleine groepjes verdeeld en een viertal jonge dames ging rond met theewagentjes, beladen met drinkgerei en gebakjes.

De vriendelijke oude Lady Ramsgate

had Raffles bij zijn binnenkomen aanstonds gezien en trad hem met een blijde uitroep tegemoet.

— Men ziet u dus nog wel eens terug, Lord Aberdeen, riep zij uit. Ik dacht eigenlijk, dat gij uw oude vriendin hadt vergeten.

— Drukke werkzaamheden, mylady, zei Raffles glimlachend, terwijl hij de oude dame galant de hand kuste.

— Men weet waarin de drukke werkzaamheden bestaan, hernam de gastvrouw. Gij en mijnheer Brand, zijt zeker weer bezig aan een nieuw plan voor de bouw van een ziekenhuis of iets dergelijks.

— Dat ben ik inderdaad van plan, mylady. Als diegenen, die door het blinde lot met rijkdom gezegend zijn, er eens wat meer aan wilden denken, dat er in hun onmiddellijke nabijheid duizenden leven, die zelfs het allernoodzakelijkste derven, wel, ik geloof, dat het er dan in de wereld heel anders zou uitzien. Gij behoeft u mijn woorden niet aan te trekken, wanneer ik weet, hoe mild en vrijgevig ge zijt. Maar laat ik u niet langer afhouden van uw taak als gastvrouw; ik geloof, dat daar vier of vijf dames mijn kant uitkijken, omdat ik zo lang beslag op u leg.

Hij maakte een buiging voor de oude dame, met haar vriendelijk gelaat, en ging toen de zaal verder in, uitzierende, of hij niet hier of daar een vriend kon ontdekken.

Aldra zag Raffles in een hoek van de grote salon drie leden van de Windsor Club, die daar schenen te wachten, tot het hun dames zou behagen een einde te maken aan hun verblijf in het huis van Lady Ramsgate.

Raffles begaf zich naar het groepje, maar onderweg daarheen matigde hij eensklaps zijn gang, want hij had een paar namen opgevangen, die zijn aandacht trokken.

Hij liep juist langs een troepje tamelijk luid kakelende dames en een daarvan had de vraag gesteld:

— Weet gij al, dat Lady Houston alweer een nieuwe excentriciteit heeft bedacht?

— Neen, wat dan? riepen verscheidene stemmen door elkaar.

— Zij heeft de fakir Rames Basham uitgenodigd een privé uitvoering voor een beperkt aantal gasten in haar huis te komen geven.

— En heeft hij het aangenomen? werd er gevraagd.

— Ja, natuurlijk tegen een hoog honorarium.

Daarmee scheen het onderwerp uitgeput, want de dames waren alweer over een ander onderwerp bezig.

Hij liep langzaam verder, bereikte het drietal heren en was spoedig met hen in gesprek.

Enigszins tot zijn verwondering moest hij opmerken, dat ook hier de Indiër het onderwerp van het gesprek was.

— Ik geloof, dat die Rames een soort beroemdheid wordt, zei hij glimlachend, terwijl hij zich tot Henry Dunmore richtte, een der jongste leden van de club.

— Dat is waarlijk geen wonder, mylord, want de dames praten over niets anders dan over hem, antwoordde de aangesprokene. Gij zult moeten toestemmen, dat hij alles heeft, om de leden van het zwakke geslacht te bekoren. Hij is een vreemdeling, hij is knap, en hij omhult zich met een waas van geheimzinnigheid. Hij moet reeds vele veroveringen gemaakt hebben en men fluistert namen van dames, die hem die veroveringen niet al te moeilijk moeten hebben gemaakt.

— Ik geef niet veel om dergelijke praatjes, zei Raffles schouderophalend, maar in dit geval zou ik mij het heel goed kunnen voorstellen. A propos, ik meen vernomen te hebben dat Lady Houston voornemens is die Indiër een privé voorstelling in haar huis te doen geven.

— Zo is het ook, mylord, ik behoor tot de genodigden.

— Wanneer heeft die voorstelling plaats?

— Donderdag aanstaande, dat is dus overmorgen.

— Ik zou er graag bij tegenwoordig willen zijn, want misschien is men dan wel in staat beter na te gaan, hoe de Indiër zijn toeren eigenlijk verricht.

— Het behoeft u maar één woord te kosten, mylord, hernam Dunmore, ik zal u gaarne introduceren. Ik ben goed bevriend met Lady Houston en ik kan het haar dus gerust vragen.

Raffles had er zijn zinnen op gezet om te worden uitgenodigd en daaronder zei hij:

— Ik neem uw vriendelijk aanbod gaarne aan, Dunmore, hé, kijk eens, daar komt juist de dame aan, over wie wij spraken.

Inderdaad was zoëven de deur geopend en de butler had de komst van Lady Houston aangekondigd.

— Ga mee, mylord, dan zal ik u aanstonds voorstellen, wij moeten ons wat haasten, want zij is altijd druk bezet en misschien over vijf minuten alweer verdwenen.

Dunmore had Raffles onder de arm genomen en voerde hem nu dwars door de gasten heen naar Lady Houston, die zich met de gastvrouw onderhield.

Zij wachtten op een paar passen afstand, tot de dames met een handdruk afscheid namen. Dunmore trad vervolgens met een buiging op de jonge vrouw toe en zei, op Raffles wijzend:

— Sta toe, mylady, dat ik u voorstel aan Lord Aberdeen, de Vice President van de Windsor Club, een mijner vrienden en die zich zeer gelukkig zou achten, als hij mocht behoren tot de gasten op de soiree, waar Ramses Basham zijn kunst zal demonstreren.

Lady Isabel had even een snelle blik op de jongeman geworpen, en Raffles kende de vrouwen te goed, om niet te begrijpen, dat, als die man haar minnaar geweest was, dit tot het verleden behoorde.

Maar in ieder geval was hij nog haar vriend en zij antwoordde dan ook dadelijk:

— Het spreekt vanzelf, dat mylord mij welkom zal zijn.

Zij stak Raffles de hand toe en ging voort:

— Mr. Dunmore zal u wel gezegd hebben, wanneer die fakir komt. Wij rekenen dus op u.

— Dank u, mylady, ik geloof dat ik een zeer belangwekkende avond tegemoet kan zien.

Hij bukte zich over de hand van de jonge vrouw, die zich daarna onder de gasten mengde.

Dunmore keek haar even onbeweeglijk na, en Raffles zag hem in zich zelf iets prevelen, dat onmogelijk te verstaan was.

— Een mooie vrouw, zei hij eindelijk als terloops.

— Ja, zeer mooi, antwoordde Dunmore terwijl hij langzaam het gelaat naar Raffles wendde. Ik vind haar... hoe... noemt men dat... eigenlijk een gevaarlijke vrouw.

— Gij noemt daar het goede woord, Dunmore, en ik weet niet of ik de mannen zou moeten beklagen of benijden, die zich in haar gunsten mogen verheugen.

Dunmore scheen iets te willen zeggen, maar hij bedacht zich, perste de lippen opeen en begaf zich naar kennissen, die op dezelfde plek waren blijven staan praten.

Raffles keek de jongeman met een half medelijdend half spottend lachje na.

Hij draaide zich om en wist ongemerkt de zaal uit te komen.

Voor het huis stond zijn Rolls Royce geparkeerd, met Henderson achter het stuurwiel.

— Naar huis, James, zei Raffles.

Een half uur later stopte Henderson voor het huis in de Cromwell Street, en toen hij binnentrad trof hij er Brand aan, die juist op het punt stond uit te

gaan.

— Was je van plan ergens naar toe te gaan, Charles? vroeg Raffles, terwijl hij zijn overjas en hoed aan Gaston, zijn oude kamerbediende aanreikte.

— Ja, ik was van plan eens naar dat gezin in het East End te gaan, waarover wij gisteren hebben gesproken. Er schijnt daar gebrek te heersen en de mensen verdienen gesteund te worden; ik heb goed geïnformeerd. En, heb jij je geamuseerd op de cocktail party van Lady Ramsgate?

— Ja, ongeveer zoals men zich amuseert in de gevangenis, antwoordde Raffles schouderophalend. Er waren hoofdzakelijk dames uit de grote wereld, met bijbehorende echtgenoten, die als schapen in een hoek bijeenstonden en de zondvloed van laster rustig over hun hoofden lieten gaan.

— Maar mijn hemel, waarom accepteer je dan toch dergelijke uitnodigingen?, vroeg Brand.

— Dat weet je wel, zij leveren menigmaal een vruchtbaar veld op ter voorbereiding van een of andere onderneming. De dames hebben de gewoonte luid te kakelen en men vangt allicht iets op, wat van nut kan zijn. Maar ditmaal werd ik toch door een ander motief gedreven; ik hoopte het een en ander te vernemen van de Indische goochelaar.

— Wat wil je dan toch van hem? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Niets. Maar ik hoorde, dat Lady Houston van plan is een privé uitvoering in haar huis te laten geven.

— Dat is nieuws voor mij. Vertelde men dat bij Lady Ramsgate?

— Ja, een jongedame met een luide stem vertelde het, dat men het op een mijl afstand het wel had kunnen horen. Het werd trouwens even later bevestigd door Henry Dunmore, die er ook was. Hij kent Lady Houston zeer intiem, en op mijn verzoek stelde hij mij dadelijk aan haar voor, zeggende dat ik gaarne getuige zou willen zijn van de bijzondere gaven van de Indiër.

— Dus je denkt daarheen te gaan?

— Ah ja. Er is voor mij niets zo belangwekkend, als het gadeslaan van een groeiende hartstocht tussen twee

mensen, die in levensbeschouwing, in ras en in godsdienst zover van elkaar afstaan als die twee.

— Is er dan iets dergelijks gaande?

— Daar ben ik zeker van. Ik heb haar nauwkeurig gadeslagen, toen er over de Indiër gesproken werd, en voor mij kon zij haar gevoelens moeilijk verborgen houden.

— Maar welk nut zou het je kunnen opleveren, als je vermoedens naderhand bewaarheid blijken?

— Geen nut hoegenaamd, het is in dit geval louter een zielkundige studie.

Je weet hoezeer alles mij boeit wat in verband staat met de menselijke ziel, vooral op het gebied van de liefde en de haat, twee begrippen, welke elkander trouwens zeer na staan. Maar laat ik je niet langer ophouden, die arme mensen daarginds zullen gelukkig zijn, als je hun goede tijding komt brengen.

Hij klopte Brand op de schouder en deze verliet het huis om uit naam van Lord Aberdeen geld en troostende woorden te gaan brengen in een huis waar armoede en gebrek heersten.

HOOFDSTUK III

HET RENDEZ-VOUS IN DE TUIN

Raffles was bezig, staande voor de grote spiegel in zijn slaapkamer, met zorg zijn witte das te strikken.

Charles Brand zat op de divan en keek glimlachend toe.

Met zijn kin omhoog zei Raffles:

— Er is niets wat een man zo goed vooruit helpt in de wereld, als een goed gestrikte das. Als ik bijvoorbeeld eerste minister was en ik moest een gezantschapsattaché benoemen, dan zou ik alle aanbevelingen van de aspirant eenvoudig terzijde schuiven, en alleen kijken naar de wijze waarop hij zijn das droeg. Een scheef gestrikte das wijst op een lichtzinnige oppervlakkige aard, een das waarvan de ene helft groter is dan de andere, wijst op nonchalance en vergeetachtigheid, maar de man wiens das volkomen correct zit en aan weerszijden van de knoop precies even lang, die man zou ik vertrouwen, hij is eerlijk, punctueel, bezadigd en trouw.

Charles Brand barstte in lachen uit en zei:

— Dat is alles goed en wel, maar hoe zou je dan iemand beoordelen, die een confectiedas droeg?

— O, iemand met een confectiedas zou natuurlijk nooit in aanmerking komen voor een dergelijke benoeming, antwoordde Raffles kortaf. Een confectiedas wijst op ordinaire opvattingen, op luiheid, op gemis aan fantasie en burgerlijkheid.

Raffles had nu dit onderdeel van zijn

kleding voltooid en schoot zijn rok aan.

— Ik heb je hier laten komen, Charles om over dit nieuwe kledingstuk te oordelen, ging Raffles voort. De das is daarvan een belangrijk onderdeel en zelfs op het fijnste overhemd, misstaat een slecht gestrikte das. Deze kan de indruk van het geheel bederven, ofschoon de rok het hoogste punt is en blijft. Als ik nu eenmaal zulk een kledingstuk moet dragen, als ik mij naar een soiree begeef, dan wil ik ook niet lijken op een kelner, maar dan wil ik een rok dragen, waarin lijn zit.

— Je nieuwe tailleur is een meester in zijn vak riep Brand uit.

— Dan ben ik tevreden, zei Raffles.

Hij bekeek zich nog eens van alle kanten in de grote staande spiegel, was blijkbaar voldaan over het onderzoek, wierp een blik op het platte gouden horloge, dat in zijn vestzak stak, en zei:

— Het wordt mijn tijd.

— Ik hoop, dat je je zult amuseren, en dat je er nu achter komt, hoe de toeren van de Indiër eigenlijk in elkaar zitten, zei Brand, ten afscheid.

— Wat dat laatste betreft, maak ik mij geen illusies, want al ligt men er met zijn neus bovenop, doorschouwt men de zaak toch niet, hernam Raffles lachend.

Hij wierp zijn overjas, die reeds gereed lag over de arm, nam zijn hoed, en verliet het vertrek, om, na de trap te zijn afgegaan, zich naar de voordeur te

begeven, welke Gaston reeds geopend had.

— Je kunt op je gewone tijd naar bed gaan, Gaston, zei Raffles op vriendelijke toon, tenzij mijnheer Brand je ergens voor nodig heeft, want ik zal wel laat thuiskomen.

Hij knikte zijn oude bediende, die reeds zoveel jaren in zijn dienst was, nog eens toe en stapte het huis uit, naar zijn auto, die reeds door Henderson was voorgeleden.

— Naar het huis van Lord Houston, James, riep hij de chauffeur toe.

Hij stapte in en trok het portier dicht.

Ongeveer twintig minuten later stopte Henderson voor een fraai huis, in Lincolns Inn.

Alle vensters van het huis waren helder verlicht, en er reden nog voortdurend auto's af en aan.

De voordeur stond wijd open, zodat men in de grote vestibule kon zien, tot aan het begin van de dubbele, marmere trap, die naar een gaanderij voerde, welke aan drie kanten langs de vestibule liep.

Daar stonden vier bedienden in livrei gereed om de gasten te ontvangen en van hun overjassen te ontlasten.

Bovenaan de trap had de butler post gevat, in het volle besef van zijn waardigheid, in rok met witte handschoenen aan, die de gasten verder de weg wees.

Dat was niet overbodig, want het huis van Lord Houston was zeer groot, eigenlijk veel te groot voor een echtpaar zonder kinderen en zonder inwonende bloedverwanten.

Het telde omstreeks twintig kamers, waarvan negen voor de vrouw des huizes waren ingericht, maar zij gebruikte er zelden meer dan een paar tegelijk, waarbij zij telkens andere vertrekken koos, die dan weer geheel opnieuw moesten worden behangen en gestoffeerd.

Naar de kosten vroeg zij nooit; haar man was er goed voor.

Raffles was met een groepje andere gasten de trap opgegaan, en de butler wees hen daar hoe zij verder moesten gaan.

Zij volgden de brede gaanderij, die uitliep op een even brede gang, sloegen

een hoek om, en zagen reeds aanstonds aan het overvloedige licht, dat door twee openstaande deuren naar buiten viel, dat zij de plaats van bestemming hadden bereikt.

Aan de deur werden zij verwelkomd door een bloedverwante van de vrouw des huizes, die zelf midden in de zaal had postgevat, om de gasten te begroeten.

Ook de heer des huizes bewoog zich temidden der genodigden, bleek, met ingevallen wangen, het spaarzame haar zorgvuldig op het hoofd gekamd.

Wat Lady Isabel betreft, zij was die avond waarlijk verblindend schoon.

Zij droeg een donkerrood satijnen avondtoilet, diep uitgesneden en slechts versierd met een enkele roos als corsage.

Zij wuifde zich met een kleine waaier koelte toe, en onderhield zich juist op het ogenblik, waarop Raffles binnentrad, met Ramses Basham, de Indische fakir.

Hij droeg een kostbaar wit zijden gewaad, en een kunstig om het hoofd gewikkelde tulband.

Op enige afstand stond de kleine Indische knaap, in het geheel niet verlegen door de aanwezigheid van al deze dames en heren, en eveneens in het wit; met een gordel om het lichaam gebonden, en een wijde pantalon, dicht boven de enkels toegesnoerd.

Raffles trok zich dadelijk achter een paar andere gasten terug, en sloeg tersluiks de vrouw des huizes en de magiër gade.

Hij kon echter niets bijzonders opmerken, wat niet te verwonderen was, in een zaal, waar zich op het ogenblik wel tachtig gasten ophielden.

Men bevond zich hier in de grote receptiezaal waar bij andere gelegenheden ook gedanst werd.

Deze zaal zag met vijf ramen op de grote achtertuin uit, welke men kon bereiken langs een brede trap, die leidde naar een bordes, hetwelk langs de gehele receptiezaal liep, en dat steunde op dikke ronde zuilen.

Het bleek echter aldra, dat hier de voorstelling niet zou plaatshebben.

Daarvoor was een kleiner vertrek

bestemd, dat er van gescheiden was door drie doorgangen, welke met zwarte portières konden worden afgesloten.

Daar stond reeds alles gereed, hetgeen de Indiër voor zijn toeren zou nodig hebben.

Onmiddellijk na de voorstelling zou hij met een der auto's van de gastheer naar het London Pavillion worden gebracht, teneinde daar op tijd terug te kunnen zijn.

Bedienden, grote bladen met glazen verversingen torsende, doorkruisten de receptiezalen in alle richtingen, en Raffles zag hoe Lady Houston een hunner wenkte, en twee glazen champagne van het blad nam, waarvan zij er de Indiër een toereikte.

Mylady scheen hem te moeten overhalen te drinken en tenslotte bracht hij het glas aan zijn lippen.

Raffles glimlachte stil voor zich heen en mompelde:

— Dat schijnt het begin te zijn, champagne. Ik geloof dat het meer dan ooit tijd wordt, dat die sukkel Houston beide ogen wijd openzet, want daar zal reden voor bestaan of ik moet mij sterk vergissen.

Op dit ogenblik trokken enige bedienden de portières terzijde, welke de beide zalen scheidde, en de gasten stroomden het aangrenzende vertrek binnen om zich van een goede plaats te verzekeren.

De plek, waar de Indiër zijn toeren zou verrichten, bevond zich in het midden van de zaal en was afgezet door een dik, rood koord, dat aan zes koperen staanders was bevestigd. De gasten mochten zo dicht als zij wilden het koord naderen.

Toen allen in deze zaal verzameld waren, nam de voorstelling een aanvang, nadat de Indiër, met de knaap en de twee muzikanten, die inmiddels ook waren komen opdagen, zich binnen de korden hadden begeven.

Raffles schonk echter weinig aandacht aan de voorstelling, want hij had aldaar gezien, dat deze slechts weinig afweek van die welke de Magiër in het London Pavillion avond aan avond ten beste gaf.

Veel meer interesseerde hem die an-

dere voorstelling, welke hier op touw scheen te worden gezet.

Met opzet had hij een plaats in de achterste rij der toeschouwers gekozen, zodat hij zich gemakkelijk kon verwijderen, zonder dat het zou opvallen.

Hij zag Lord Houston dicht voor het rode koord zitten en vol belangstelling naar de verrichtingen van de Indiër kijken, maar Lady Isabel zag hij niet...

Raffles trok zich langzaam terug, tot hij een van de portières bereikte, die weer waren dicht getrokken, nadat alle gasten binnen waren, schoof er een onhoorbaar een weinig terzijde, en wierp een blik door de kier.

Het licht in de grote zaal was gedempt, maar het was er toch licht genoeg om de dingen te kunnen onderscheiden.

Twee van de grote openslaande ramen, die tot op de grond reikten, waren geopend, en Lady Houston leunde tegen een der deurposten, en staarde in de donkere tuin.

Geruime tijd bleef Raffles naar haar kijken, en toen mompelde hij voor zich heen:

— De arme vrouw schijnt het ditmaal ernstig op te vatten, zij doet waarachtig als een bakvis, een kind, dat voor de eerste maal aan een ongelukkige liefde sukkel. Het ontbreekt er nog maar aan, dat de maan schijnt en dat de minnaar daar beneden met een gitaar staat om zijn minneklacht te begeleiden.

Raffles liet de portière vallen, keek nog even naar de toeren van de Indiër, en toen scheen hem plotseling iets in te vallen.

Hij wist ongemerkt de zaal te verlaten, liep een paar gangen door, geleid door zijn sterk ontwikkeld oriënteringsvermogen, en bereikte eindelijk zonder iemand te zijn tegengekomen, een vertrek gelijkvloers, dat een biljartkamer bleek te zijn, dat eveneens met twee ramen op de tuin uitzag.

Van hier had men een uitstekend uitzicht op de grote trap, die van het bordes naar beneden voerde.

Raffles opende voorzichtig een der ramen, stak een sigaret op, nam in een gemakkelijke stoel plaats, het gelaat naar de tuin gericht, en wachtte kalm de ko-

mende dingen af.

Als het zo met zijn plannen strookte, zou hij daar vier uren later nog in dezelfde houding hebben gezeten, rokend, peinzend en even onbeweeglijk als een stenen beeld.

Maar hij wist dat ditmaal zijn geduld niet lang op de proef zou worden gesteld, want over een half uur zou de Indiër weer naar het London Pavillion moeten vertrekken, wilde hij niet te laat komen.

Toen er een minuut of tien waren verstreken, zag hij een gedaante op het terras verschijnen, die daar even bleef staan, en toen snel met een flauw geritsel van zijde de treden afkwam.

Hij zag dat het Lady Houston was, die beneden bleef staan met de hand op het hart gedrukt, waarna zij haar schreden richtte naar het kleine tuinhuis, met klimop begroeid, dat zich dicht tegen de muur bevond, die de tuin aan de linkerzijde afsloot.

— Aha... een rendez-vous, meesmuilde Raffles voor zich heen. Klikken en spioneren is lelijk, zo leerde men mij reeds in mijn jeugd, maar nieuwsgierig zijn, is een andere kwestie en ik kan het mij zelf niet verhelen, dat ik in dit geval biezonder nieuwsgierig ben. Ik zal mijn rok van onder tot boven dichtknopen, zodat het wit van mijn overhemd niet zichtbaar is en ga eens zien wat zich daarginds zal afspeelen.

Even later was Raffles door het openslaande raam in de tuin geklommen en sloop nu onhoorbaar over het gras naar de linkermuur, drong daar voorzichtig door de struiken en vatte post naast het prieel.

Het was hier zo duister, dat het volkomen onmogelijk was hem te ontdekken.

Hij stond daar nog geen minuut, of het kiezel kraakte onder snelle voetstappen, en even later snelde Lady Isabel uit het prieel de Indiër tegemoet, die een zwarte mantel over zijn costuum had geworpen, en sloeg haar armen om zijn hals, terwijl zij hem hartstochtelijk kuste.

Een ogenblik werd er zo zacht gefluisterd, dat Raffles eerst niets verstaan kon, maar toen hoorde hij duidelijk de woorden:

— Morgenavond, in het restaurant van Camberwell Empire, fluisterde de vrouw, dat is hier ver vandaan en niemand zal ons daar herkennen.

— Ik zal er zijn, schone lieveling, was het antwoord van de Indiër. Ik heb je liever dan mijn leven, dan het licht mijner ogen. Ik ben je slaaf, beveel slechts en ik zal alles doen om je te behagen.

— Neen, zeg dat niet, Ramses, jij bent mijn held, je moet mijn meester zijn. Ik wil je volgen, al was het naar het eind van de wereld. Tot morgen, lieveling.

Nogmaals klonk het geluid van een kus, waarna de schreden van de Indiër zich verder verwijderden.

Lady Houston wachtte even, en ging daarna op haar beurt naar de brede trap.

Raffles bleef alleen in het donker achter.

Hij wreef zich met twee vingers even over de slaap en mompelde voor zich heen:

— Met de liefde is het sedert de schepping een eigenaardig ding geweest, en grote schrijvers hebben zelfs wel eens beweerd dat liefde op het eerste gezicht niet alleen mogelijk maar zelfs betrekkelijk gewoon is. Ik voor mij heb dat altijd betwijfeld, maar dit paar zou mij tot andere gedachten brengen. Zo...zo... dus, in Camberwell Empire, dat is niet bepaald in de buurt; met een auto minstens een uur hier vandaan. Hoe deze vrouw het aanlegt om dan weer bijtijds onder het echtelijk dak terug te zijn, is een zaak, die zij maar met zich zelf moet uitmaken. Ik weet niet waar dit alles op zal uitlopen, maar ik weet daarentegen wel, wie er morgenavond in Camberwell Empire op post zal zijn. Ik geloof werkelijk dat hier de gelegenheid zal worden geboden, om een zeer goede slag te slaan.

HOOFDSTUK IV

IN CAMBERWELL EMPIRE

De volgende avond omstreeks half acht vervoegde zich bij de gerant van Camberwell Empire een eenvoudig gekleed man, die een klein valies bij zich droeg en die het verlangen te kennen gaf hem onder vier ogen te spreken.

Toen hij met de gerant in diens kantoorje alleen was, sloeg hij de lapel van zijn jas terug en liet een politiepenning zien.

De gerant schrok wel even en vroeg:

— Mag ik weten wat mij de eer van uw bezoek verschaft?

— De eer is zo groot niet, mijnheer, antwoordde Raffles, terwijl hij de gerant glimlachend aankeek. Ik weet heel goed, dat gij en uw collega's liever niets met de politie te maken hebben, maar in dit geval betreft het een tamelijk ernstige zaak en Scotland Yard rekent op uw hulp.

— In welk opzicht kan ik u dan van dienst zijn en wat is er eigenlijk gaande? vroeg de gerant.

— Dat kan ik u in enkele woorden mededelen, mijnheer, antwoordde Raffles. Wij zijn een valsmunter op het spoor, die zich tevens heeft schuldig gemaakt aan diefstallen in grote hotels hier ter stede en mijn assistenten hebben mij medegedeeld, dat hij vanavond hier zou komen om overleg te plegen met een zijner Londense medeplichtigen. Het enige, dat ik verlang is dat ge mij in de gelegenheid stelt, mij te overtuigen, dat die man werkelijk hier ver-

schijnt.

— Maar zal dat niet een schandaal geven? riep de gerant verschrikt uit. Gij zult die man arresteren, en dan weet ik wel wat er zal gebeuren; er wordt misschien gevochten en geschoten...

Raffles viel hem echter glimlachend in de rede en zei met een geruststellend gebaar:

— Zover zal het heus niet komen, mijnheer. Zelfs al komt de man hier, dan ben ik nog niet van plan hem hier te arresteren, maar dan kan ik hem nagaan, want hij moet mij als lokvink dienen en mij op het spoor brengen van enige andere gevaarlijke sinjeurs.

— Maar zal de man u niet herkennen en dadelijk op loop gaan, zodra hij u ziet? vroeg de gerant.

— Juist om dat te vermijden, mijnheer, heb ik dit valies meegebracht, waarin zich een complete kelneruitrusting en nog het een en ander bevindt, zei Raffles bedaard. Ik verzoek u mij toe te staan, mij hier als kelner te mogen voordoen, zodat ik gelegenheid heb, het gehele huis te doorkruisen, zonder dat het argwaan wekt. De man, die ik zoek, is een zeer slimme rakker en ik moet dus wel tot list mijn toevlucht nemen.

— Ik heb er niets op tegen, zei de gerant na enige aarzeling, als gij mij werkelijk kunt verzekeren, dat ik hier geen opschudding krijg.

— Daar sta ik u garant voor, zei Raffles.

— Als de zaken zo staan, mijnheer, ga dan uw gang, zei de gerant. Ik zal u een plaatsje wijzen, waar gij u kunt verkleeden en ik zal de oberkelner van een en ander op de hoogte brengen.

De gerant ging hem voor naar een ongebruikt kamertje, waar slechts een tafeltje en een paar stoelen stonden.

Dat was voor Raffles ruimschoots voldoende, want hij had een spiegelkje bij zich, hetwelk hij op de tafel kon zetten en in anderhalf uur had hij zich zo voortreffelijk vermomd, dat de gerant, die eens kwam kijken, nauwelijks zijn ogen kon geloven.

De man daar voor hem had volkomen het uiterlijk van een kelner uit een tweederangs zaak, want hoger mocht men het Camberwell Empire niet taxeren.

Het stond ver buiten het middelpunt van de stad en Lady Houston had de plek van samenkomst goed gekozen, want geen van haar vrienden zou ooit op de gedachte komen van dit restaurant te bezoeken.

Het duurde niet lang of Raffles liep bedrijvig heen en weer, en verzorgde zo punctueel zijn opdrachten, dat een echte kelner het hem niet zou verbeteren.

De uren verliepen en juist had de grote ouderwetse hangklok boven het buffet twaalf slagen laten horen, toen er een man de zaal binnentrad, die dadelijk de volle aandacht van Raffles tot zich trok, het was Ramses Basham, de Indiësche magiër.

Hij was op westerse wijze gekleed en dat strekte hem niet tot zijn voordeel.

Hij droeg een regenjas en een slappe hoed, die hem een weinig te groot was.

Een ogenblik keek hij rond en stevente toen op de gerant af, met wie hij enige woorden wisselde.

Raffles zag, hoe deze hem wees naar een brede trap, die van uit de zaal naar een gaanderij voerde, welke aan drie zijden langs de muren liep en slechts de vierde zijde vrij liet, waar zich het toneeltje bevond voor een strijkje en een conferencier.

Op deze gaanderij kwamen een groot

aantal kleine, intieme souperzaaltjes uit, welke plaats boden voor hoogstens twintig personen en ook enige chambres séparées.

Raffles was er als een haas bij om de Indiër op de voet te volgen, om te zien, waar hij bleef.

Boven aan de trap ontmoette Ramses Basham weer een kelner en deze geleidde hem naar een der kleine vertrekjes.

Daarin verdween de Indiër, Raffles liep verder en prentte zich het nummer van het vertrek goed in het geheugen, waarna hij de trap weer afgang, de zaal verliet, de vestibule inging en nu langs een tweede trap zich opnieuw naar de eerste verdieping begaf, daar hij wist, dat men al deze afzonderlijke zaaltjes ook rechtstreeks van de vestibule af kon bereiken.

De chambres séparées hadden allen twee deuren, waarvan er een op de gaanderij uitkwam en de andere op een brede gang.

Door de eerstgenoemde deur te openen, konden degenen, die zich in het vertrekje bevonden, gemakkelijk zien, wat er op het toneel voorviel, als zij dat verkozen.

Nauwelijks had Raffles zijn observatiepost daarboven bereikt, of aan het einde van de gang naderde een dame, door de oberkelner vergezeld, die Raffles aanstonds herkende als Lady Houston.

Ook zij had een lange mantel aan, waarschijnlijk om haar gestalte te verbergen, maar een man als Raffles kon zich niet vergissen in haar demarche.

Hij hield zich schijnbaar onledig bij een der kleine buffetten, die hier en daar in de gang stonden, waar de kelniers de nodige borden, glazen, het bestek en andere benodigdheden konden vinden, en zag dat de oberkelner Lady Houston naar de deur van het vertrek geleidde, waar de Indiër zoëven was binnengegaan.

Even later viel de deur achter haar dicht.

Dadelijk liep Raffles op de oberkelner toe en vroeg op gedempte toon:

— Hoe zijn deze chambres séparées ingericht? Komt men dadelijk van de

gang in het vertrek?

— Neen, mijnheer, luidde het antwoord. Men komt eerst in een klein tussenkamertje, waar men jassen en mantels kan ophangen.

— Een practische inrichting, zei Raffles. Hoe wordt dat tussenkamertje van de eigenlijke kamer gescheiden?

— Door een tweede deur.

— Geen gordijnen dus?

— Neen, die kunnen onhoorbaar worden geopend en niets is onaangenamer, dan te worden opgeschrikt midden onder het souper. Maar waarom wilt gij dat eigenlijk weten, mijnheer?

— Omdat het niet onmogelijk is, dat de man, die ik zoek, zich naar een van die vertrekken zal begeven. Apropos, kan men de deuren van binnen afsluiten?

— Natuurlijk, riep de ober verwonderd uit. Stel u eens in de plaats van een dame, die zich hier heeft afgezonderd met een goede vriend, en daar verschijnt ineens haar echtgenoot. Gij zult toestemmen, dat dit voor beide partijen hoogst onaangenaam zou zijn. Welnu, tegen deze ongewenste interrupties kan de vrouw zich beschermen, door eenvoudig de sleutel in het slot om te draaien.

— Dat is een prachtige maatregel, riep de gewaande detective uit. Ik moet zeggen, gij zijt op alle gebeurlijkheden voorbereid. Maar veronderstel eens, dat de echtgenoot verzeeld is van een intieme vriend of zo iets? Wat dan?

— Ook daar is op gerekend, mijnheer, antwoordde de oberkelner met een knip-oogje. Alle chambres séparées staan onderling met een tussendeur in verbinding, die in normale omstandigheden gesloten is. Maar daar de bezoekers, die zich hier plegen op te houden, gemeenlijk allen door dezelfde drijfveer worden bewogen, zo gevoelen zij zich onder elkaar solidair en zodra een of andere ongewenste persoon hier binnenkomt, kunnen de tussendeuren worden geopend, en het betrapte paartje kan de vlucht nemen.

— Natuurlijk staan de deuren van de ongebruikte kamers altijd open?

— Dat spreekt vanzelf.

— Zijn die naast nr. 41 misschien be-

sproken?

— De ene tegen twee uur in de nacht, de andere niet.

— Dank u, meer verlang ik niet te weten.

De oberkelner verwijderde zich en nauwelijks was de man om een hoek van de gang verdwenen, of Raffles opende onhoorbaar de deur van nr. 40, trad binnen, draaide de sleutel in het slot om, ging door het kleine tussenkamertje de eigenlijke chambre séparée binnen en deed dit alles zo onhoorbaar, dat niets zijn aanwezigheid verried.

Hij deed nu ook de deur, die op de gaanderij uitkwam, op slot, zodat het onmogelijk zou zijn, hem te overvallen en sloop vervolgens naar de tussendeur.

Deze had geen slot, maar was met twee koperen grendels gesloten.

Het was dan ook onmogelijk, iets te horen van hetgeen er in het naastgelegen vertrek voorviel.

Maar op iets dergelijks had Raffles gerekend.

Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde er een klein toestel uit, dat er op het eerste gezicht wel wat vreemd uitzag, maar het instrumentje van Raffles was niets anders dan een kleine cirkelzaag, waarmede hij een zuiver ronde schijf van tien centimeter in doorsnede uit iedere houtsoort kon zagen.

Hij plaatste het instrumentje tegen het bovenste paneel, spoot alle onderdelen rijkelijk vol olie en begon vervolgens aan de kleine zwengel te draaien.

Het zaagje maakte niet meer geraas dan een bromvlieg en het kleine, scherp getande rad baande zich een weg door het hout, als een warm mes door de boter.

Na slechts enkele minuten had Raffles een gat in het paneel gemaakt, zo diep dat er nog slechts een uiterst dun laagje hout overbleef, nauwelijks zo dik als een blaadje dun papier en zo doorschijnend geworden, dat Raffles toen hij de schakelaar van het elektrische licht neerdrukte, er duidelijk het licht in het doorgrenzende vertrek doorheen kon zien schijnen.

Hij had zo nauwkeurig gewerkt, dat nog slechts een paar slagen van de zwen-

gel ongetwijfeld ook dit dunne laagje zou hebben weggenomen maar dan zou natuurlijk zijn aanwezigheid aanstonds zijn verraden.

Hij bracht zijn oor zo dicht mogelijk bij het gat en er kwam een uitdrukking van tevredenheid over zijn gelaat, daar hij zeer duidelijk kon horen wat er in het vertrek werd gesproken.

Naar het scheen was de ober, die daar bediende, nog altijd bezig de tafel te dekken, want Raffles hoorde het gerammel van borden en het gerinkel van glazen en de stem van de Indiër, die blijkbaar de wijnkaart bestudeerde en zijn bestelling deed.

Daarna werd er een deur dichtgedaan, het bleef even stil en toen hoorde Raffles duidelijk, hoe het paar plaats nam op de divan, die tegen de muur geplaatst was.

Hun hoofden moesten niet ver van de tussendeur verwijderd zijn, want ofschoon zij op zeer zachte toon spraken, kon Raffles duidelijk verstaan, wat zij zeiden.

Lang duurde dit op fluisterende toon gevoerde gesprek niet, want de ober kwam weer binnen, zette nog enige glazen neer en ontkurkte een paar wijnflessen. Daarna werd de deur dichtgedaan, de Indiër en Lady Isabel begaven zich naar de tafel en begonnen te souperen.

Daar het paar zich nu op verdere afstand van de deur bevond, moest Raffles zich zeer inspannen, om te kunnen verstaan waarover zij spraken, maar geduldig bleef hij met het oor tegen het dunne houtlaagje gedrukt staan.

Een half uur verstreek, stoelen werden achteruit geschoven, het geluid van een kus weerklonk nu en dan en wederom begaven de beide minnenden zich naar de rustbank.

Raffles hoorde hen lieve woorden uiten, en toen ging er een schok door zijn lichaam, want hij had nu iets gehoord, dat hem doodstil op dezelfde plek deed staan.

Enige minuten bleef hij zo staan en zelfs zijn ademhaling was nauwelijks merkbaar.

Toen hij zich ophief, lag er een uitdrukking van schrik en afkeer op zijn gelaat.

In het naast gelegen vertrek hoorde hij nu niets meer dan het uiterst zachte gefluister der twee minnenden en de zware ademhaling van de Indische magiër.

Raffles schudde zich, als wierp hij iets afschuwelijks van zich af, sloop haastig weer door de twee kamertjes en bereikte de gang, zonder dat iemand hem had gezien.

Hij wachtte nog enige minuten en toen zag hij door de kier van een gordijn Lady Houston het eerst het vertrek verlaten, waar zij zich met de Indiër had opgehouden, snelde weg en werd een paar minuten later gevolgd door Ramses Basham.

Toen begaf Raffles zich naar het kantoor van de gerant, trof daar de man aan, en zei:

— Ik geloof, dat ik geslaagd ben, mijnheer. Het was een welbestede avond. Ik weet nu alles wat ik weten moet en ga mij nu direct verkleden.

HOOFDSTUK V

ALS DE HARTSTOCHT SPREEKT...

Raffles riep, zodra hij op straat was gekomen, de eerste de beste taxi aan en juist toen hij was ingestapt, na de chauffeur het adres te hebben gegeven, sloeg het op een naburige klok één uur.

Hij trok het portier dicht en liet zich met gesloten ogen achterover in de kussens vallen.

— Zo schijnt het dus altijd te moeten gaan, mompelde hij tussen de tanden. De liefde moet altijd haat, wraakzucht en misdaad meeslepen. Zo ver is het dus met haar gekomen. Moord, laaghartige moord.

De auto reed snel en een uur later stopte de chauffeur op ongeveer honderd meters afstand van het huis, hetwelk Raffles als Lord Aberdeen in de Cromwell Street bewoonde.

Hij stapte uit, rekende af met de chauffeur, gaf de man een fooi en legde het overige van de weg te voet af.

Achter een venster van de tweede verdieping zag hij door het kier van het gordijn licht schijnen.

— Nu is die dwaze jongen toch opgebleven, ofschoon ik hem gezegd had, dat hij gerust naar bed kon, mompelde Raffles voor zich heen.

Hij stak de sleutel in het slot van de voordeur, en zocht in 't donker zijn weg naar de trap, welke hij snel opging, om tenslotte op de tweede verdieping een gezellig gemeubeld vertrek binnen te treden, de werkkamer van Charles Brand, waar hij zijn vriend aantrof, ge-

huld in een chamberloock, rode muilen aan de voeten en met een pijp in de mond.

Brand was verdiept in de lectuur van Kipling's gedichten, maar begroette Raffles met de woorden:

— Je bent eerder terug dan ik dacht. Mag ik daaruit opmaken dat je enig resultaat hebt behaald?

— Dat heb ik, Charles, maar op een heel andere wijze, dan ik had vermoed.

— Zijn zij werkelijk beiden verscheenen?

— Ja, om twaalf uur en een uur daarna zijn zij weer vertrokken.

— Maar dan kan de vrouw onmogelijk voor twee uur de echtelijke woning weer hebben bereikt, riep Brand uit.

— O, zij schijnt heel wat te durven wagen, zei Raffles, en misschien heeft zij wel een van haar vrouwelijke dienstboden verzocht haar binnen te laten.

— Heb je hen daarginds kunnen gadeslaan?

— Ja, dat ging gemakkelijk. De gerant maakte geen tegenwerpingen, integendeel, ik geloof dat hij zeer was ingenomen met mijn prestaties als kelner en in die kwaliteit kon ik door het gehele gebouw lopen en het ontging mij dan ook niet, dat eerst de Indiër en enige minuten later Lady Houston verscheen. Zij sloten zich onmiddellijk op in een der chambres séparées, en ik wist mij zonder dat het opviel, toegang te verschaffen tot het aangrenzende vertrek.

— Kon je daar horen, wat er gesproken werd?

— Bijna woord voor woord. Zij maakten het plan, om Lord Houston uit de weg te ruimen en met het grootste deel van zijn vermogen de vlucht te nemen.

Brand slaakte een kreet van ontzetting en deinsde achteruit.

— Zover is het dus al met haar gekomen? riep hij uit.

— Die zelfde opmerking maakte ik ook, toen ik naar huis terug reed, Charles. Haar vroegere flirtations en verliefdheden blijken voor haar slechts spel te zijn geweest, thans is het bloedige ernst. Die Indiër oefent een macht over haar uit, waaraan zij geen weerstand kan of wil bieden. Zij heeft hem lief met al de hartstocht, waartoe een vrouw als zij in staat is.

— En wie heeft dat afschuwelijke plan beraamd?

— Natuurlijk de vrouw, riep Raffles uit. Maar laat ik je vertellen, wat er gebeurde.

Raffles liet zich in een stoel vallen, nam een sigaret uit het doosje dat Brand hem voorhield, en begon:

— Zij begon met zich bitter te beklagen over haar leven. Zij houdt allang niet meer van hem en zij bekende zelfs dat zij dat nooit gedaan had en hem alleen om zijn geld had genomen, maar thans heeft die onverschilligheid plaats gemaakt voor haat. Hij schijnt haar zeer kort te houden, tenminste als zij de waarheid spreekt, zo dat zij zelfs moeite heeft om het nodige geld los te krijgen voor haar kleren en toiletbenodigdheden. En toch is dezelfde man nog zeer jaloers, ofschoon hij bij tijden nauwelijks in staat is, om zich zonder hulp te bewegen. En toen kwam de eerste wenk. De dokter had verklaard, dat haar man wel aan een ongeneeslijke ziekte leed, maar dat hij niettemin nog jaren zou kunnen leven. Toen zwegen zij een poos en toen, toen deed die vrouw het voorstel, om zijn einde te bespoedigen. Zij zouden daarna de vlucht nemen en uit zijn brandkast zou zij zich van het nodige geld voorzien. Lord Houston moet de gewoonte hebben, steeds een aanzienlijk bedrag aan contanten in zijn brand-

kast te bewaren.

— En bespraken zij geen bijzonderheden? vroeg Brand, die met bleek geelaat had toegeluisterd.

— Ja, zij wil hem vergiftigen. De Indiër zei, dat hij beschikte over een soort vergif, dat snel werkt en bijna geen sporen in het lichaam achterlaat. Hij noemde ook de naam, het is het sap van een plant, die uitsluitend in Indië groeit en naar het schijnt, zijn er velen, die de werking van dat vergif kennen, en voorzien zijn van een hoeveelheid daarvan, om er zich ter gelegener tijd van te kunnen bedienen. En alweer kwam het voorstel, om Houston door vergif om het leven te brengen, van haar kant. Zij wist wel, dat de Indiër haar in dat opzicht goede raad zou kunnen geven.

— Afschuwelijk. Wat denk je nu te doen? Zou je Houston niet direct op de hoogte brengen

— Ik denk er niet aan, antwoordde Raffles rustig.

— Wat? Wil je hem dan kalm laten vermoorden? riep Brand verschrikt uit.

— Neen, Charles, dat begrijp je wel. Ik heb een ander plan bedacht, waarbij wij twee vliegen in één klap kunnen slaan. De Indiër wil de man vergiftigen, welnu, hij mag zijn gang gaan, maar hij zal niet Lord Houston treffen.

— Hoe wil je dat beletten?

— Door Lord Houston bijtijds weg te voeren.

— Maar als hij er niet is, dan kunnen zij twee dingen doen. Zij zullen hem nareizen en hem dan toch doden, of zij zullen wachten tot hij is teruggekeerd, om dan hun plan ten uitvoer te brengen.

— O neen, dat stel je je verkeerd voor, want ik zal de plaats van Lord Houston innemen.

— Maar Edward, wat is dat voor krankzinnigheid? riep Brand ontzet uit. Wie weet, op welke wijze de Indiër het vergif wil toedienen. Denk je eens in, dat je dat vervloekte goed binnenkrijgt, zonder dat je het weet.

— Het zal er volstrekt niet op aankomen, of ik het weet of niet, want het kan mij volstrekt niet schaden.

En toen de jongeman hem met een

verwonderde blik aankeek, vervolgde Raffles:

— Je weet natuurlijk heel goed, dat ik een studie heb gemaakt van verschillende soorten vergif. Je weet ook, dat ik verscheidene tegenvergiften heb weten te bereiden, die de uitwerking van het dodelijk plantensap volkomen neutraliseren. De meeste daarvan kan men innemen, zelfs vóór het vergif wordt toegediend, zonder er enige schade van te ondervinden, als de moordenaar op het laatste ogenblik voor zijn plan terugschrikt.

— Dat weet ik, Edward, maar ik beef bij de gedachte aan de mogelijkheid, dat ze je ter elfder ure een ander vergif zullen toedienen.

— Daarvoor bestaat geen vrees, want Ramses verklaarde, dat hij het plantensap in kwestie bij zich had, en dat het zeer gemakkelijk zou vallen het toe te dienen. Ik ken de eigenschappen van dat sap. Ik weet, dat het zijn aanwezigheid in spijs of drank verraadt door een zwakke zure lucht, die echter niet wordt opgemerkt door de man, die niet van tevoren is inlicht.

— Ik moet zeggen, Edward, dit is spelen met leven en dood, riep Brand uit.

— En ik herhaal nadrukkelijk, dat er hoegenaamd geen gevaar bij is, hernam Raffles glimlachend. En daarbij wil ik je wel beloven, dat ik een andere weg zal volgen, als het blijkt, dat ik mij vergist heb. Ik zal bovendien de Indiër nauwlettend laten bewaken, zodat ik kan nagaan, of hij misschien nog van plan verandert.

— Maar, hoe wil je het aanleggen, om Lord Houston uit zijn huis te krijgen en zelf zijn plaats in te nemen?

— Dat is het minste bezwaar, antwoordde Raffles schouderophalend. Een van zijn vrienden zal hem eenvoudig met de auto komen afhalen, wij zullen hem naar een van onze huizen brengen en daar moet hij blijven, tot wij hem zonder gevaar voor ons en hemzelf/weer de vrijheid kunnen teruggeven.

— En denk je, dat een man van zijn zwakke gezondheid tegen die schok bestand zal zijn? vroeg Brand op ernstige toon.

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar stond even in gedachten verdiept en antwoordde toen:

— Die opmerking is misschien niet van grond ontbloomt, Charles, en tot geen prijs zou ik willen, dat Houston nadeel van ons optreden ondervond, tenminste geen lichamelijk nadeel.

— Daarom blijf ik er bij, dat het verreweg het verstandigst zou zijn, als wij hem inlichten en hem alles zeggen.

— Alles goed en wel, maar dan loopt hij misschien dadelijk naar een advocaat, er komt een schandaal van, hij laat zich misschien scheiden...

— Welnu, wat zou dat? vroeg Brand. Dan is alles in orde, zou ik zeggen.

— Voor hem, niet voor ons, zei Raffles kalm. Voor ons zou integendeel het een groot nadeel kunnen zijn.

— Wat bedoel je daarmee?

— Ik bedoel, dat wij niet meer in de gelegenheid zouden zijn het geld van de Indiër en van Lady Houston af te nemen waarmede zij op de vlucht willen gaan.

— O, bedoel je dat? mompelde Brand half binnensmonds. Maar zou er misschien later niet gelegenheid bestaan, Houston van een deel van zijn vermogen te ontlasten?

— Misschien wel... misschien niet en bovendien zou mij dan de gelegenheid ontgaan, die bruine bandiet en die moderne Messalina een poets te bakken, die hun zal heugen. Heb ik je al verteld, dat zij voornemens zijn te vluchten met de motorboot die onbeheerd in de haven van Londen ligt?

— Neen, dat is nieuw voor mij, antwoordde Brand. En hebben zij reeds een dag bepaald?

— De vrouw drong er'op aan, morgen reeds het plan te volvoeren, maar de Indiër, die veel slimmer is, deed haar terecht opmerken, dat men natuurlijk aanstonds verdenking jegens hem zou koesteren, als hij op dezelfde dag, waarop de Lady Houston verdween, zijn contract verbrak en eensklaps niet meer optrad. Er ontbreken nog vier dagen aan de twee weken, gedurende welke zijn contract loopt, en hij achtte het raadzaam, tot zolang te wachten.

— En je blijf bij je voornemen, om

de plaats van Lord Houston in te nemen?

— Ja, het is, dunkt mij, de gemakkelijkste weg.

— Het is maar de vraag wat men gemakkelijk noemt, zei Brand hoofdschuddend. Ik voor mij, ik zou mij nog wel eens bedenken voor ik een dodelijk vergif innam al had ik honderdmaal van tevoren een tegenvergif ingenomen.

— Dat komt omdat je niet zo zeker bent van de werking van mijn tegenvergif, als ik, zei Raffles glimlachend. Ik zeg je dat het niet alleen de schadelijke invloed neutraliseert van het vergif, dat de Indiër wil toepassen, maar ook die van alle andere plantaardige vergiften, welke in Indië gebruikt worden, als men een tegenstander of een medeminnaar uit de weg wil ruimen.

— Maar hij kan wel een ander vergif gebruiken en zijn toevlucht nemen tot arsenicum, strichnine of iets dergelijks.

— Daartegen zou mijn tegengif natuurlijk niet helpen, Charles, maar om te beginnen zou ik de aard dan onmiddellijk herkennen, en ten tweede, wat meer belang is, zou de Indiër er nooit aan denken, deze vergiften te gebruiken, omdat zij aanstonds in het lichaam zijn aan te tonen. Hij zal wel wijzer wèzen, want dan was zijn lot immers dadelijk beslist. De verdwijning van Lord Houston zou direct met het vinden van het vergif in het lichaam van de dode in

verband worden gebracht. Ik durf er stellig op te rekenen, dat Ramses gebruik maakt van zijn eigen middel. Het is zeer moeilijk aan te tonen in het lichaam van de man, die er aan gestorven is.

Charles Brand zei niets meer, want hij begreep, dat hij Raffles toch niet van zijn plan zou kunnen afbrengen.

En tevens veronderstelde hij, dat Raffles nog iets achter hield, want er had voortdurend een geheimzinnige glimlach om zijn lippen gezwefd, alsof hij werd bezig gehouden door een vermakelijk denkbeeld.

Dat moest ook wel zo zijn, want Brand kon zich niet goed indenken, waarom Raffles als hij er eenmaal in geslaagd was Lord Houston weg te voeren en zijn plaats in te nemen, niet eenvoudig met de achtergebleven sleutels de brandkast zou openen, er uitnemen wat van zijn gading was en verder het schuldige paar aan zijn lot overlaten.

Maar Raffles liet zich niet verder over zijn plan uit, en daarom drong Brand er ook niet verder op aan. Als het zover was, zou hij wel zien, wat Raffles voornemens was.

In zijn hart bleef echter een grote vrees achter en met bewondering zag hij op tot de man, die het durfde bestaan, in koelen bloede een waagstuk te ondernemen, waarmede dood en leven gemoeid waren.

HOOFDSTUK VI

BEGIN VAN UITVOERING

Er waren drie dagen verlopen, en de volgende dag zou de laatste zijn van het lopende contract van Ramses Basham.

Raffles had die dagen goed besteed, en hij zelf, Brand en Henderson waren de Indiër nauwkeurig nagegaan, zonder dat deze er iets van gemerkt had.

De Grote Onbekende begreep wel, dat, als de magiër zich van een ander vergif wilde bedienen, hij zich dat zelf zou aanschaffen.

Maar niets van dat alles gebeurde; de Indiër bleef in zijn hotel of, als hij uitging, begaf hij zich naar het Hyde Park of een der andere parken van Londen, en geregeld had hij daar een ontmoeting met Lady Houston.

Haar liefde voor de Indiër scheen te groeien, en de haat jegens haar echtgenoot nam daarmee toe.

Vroeger had zij hem slechts veracht, thans nu zij werkelijk een ander liefhad, stond hij haar in de weg.

Raffles had gedurende deze paar dagen onder de naam Lord Aberdeen een beleefdheidsverzoek gebracht ten huize van Lord Houston, en met zijn scherp opmerkingsvermogen had hij aanstonds ontdekt, hoe de zaken stonden.

Lord Houston volgde met zijn holle ogen, alle bewegingen van zijn vrouw, zij sloeg in het geheel geen acht op hem en richtte slechts bij hoge uitzondering het woord tot hem.

Die laatste dag had Raffles zijn plan kant en klaar en het behoefde nog slechts

ten uitvoer worden gebracht.

Hij had op handige wijze een briefje weten te onderscheppen, door de Indiër aan Lady Houston gericht, waarin de Indiër mededeelde dat hij die dag na afloop van de voorstelling met het middel bij de tuinleur zou komen, om het haar ter hand te stellen.

In dat briefje werd verder nog iets medegedeeld, dat voor Raffles van groot belang was, en dat een volkomen wijziging van zijn plannen noodzakelijk maakte.

De Indiër bleek namelijk een sterke tegenpartij te zijn, en had het plan opgevat, kalm te blijven wachten, tot de begrafenis zou hebben plaats gehad. Mylady behoefde dan niet te stelen, want de erfenis zou haar ten deel vallen.

Dat was een streep door de rekening van Raffles, want het was natuurlijk ondoenlijk, zich drie dagen schijndood te houden en zich te laten begraven.

Zijn helder verstand had aldra iets anders gevonden, en aan dit nieuwe plan gaf hij aanstonds een begin van uitvoering.

In de loop van de namiddag, ontving Lord Houston van een zijner vrienden een telegram, waarin deze hem de aankomst meldde van een intiem vriend.

Die vriend was in Londen geheel onbekend, zo heette het verder, en daarom werd Lord Houston dringend verzocht hem die namiddag te vergezellen, naar een wederzijdse vriend.

De naam van de man, wiens komst aldus werd aangekondigd, luidde: Dewis Garder.

Reeds een uur later verscheen deze man, gaf zijn visitekaartje af aan de bediende en werd bij Lord Houston toegelaten.

Deze man, niemand anders dan Raffles, was voortreffelijk vermomd.

Hij werd vriendelijk begroet door Lord Houston, die er de laatste dagen wat beter uitzag, en zei:

— Ik hoop, mylord, dat onze vriend niet te veel van u gevergd heeft door u te verzoeken mij tot gids te strekken in deze stad.

— Om u de waarheid te zeggen, had Chesterfield wel iemand kunnen uitzoeken die wat gezonder en sterker was dan ik, antwoordde Lord Houston, niettemin wil ik u gaarne van dienst zijn, voor zover mijn krachten reiken.

Hij wilde reeds de hand naar de bel uitstrekken om zijn chauffeur te verzoeken voor te rijden toen Raffles hem weerhield en zei:

— Geef u geen moeite, mylord. Ik ben met mijn auto uit Manchester gekomen, en deze staat voor de deur geparkeerd.

— Zoals u wilt, Mr. Garder, zei Houston.

Hij drukte op de bel en zei tot de binnenkomende bediende:

— Mijn hoed, jas en stok, Harry.

Hij stond op en verliet het vertrek, zonder de hulp van de bediende nodig te hebben. Met de lift daalden de twee heren naar de vestibule af.

Voor de deur stond een grijze wagen.

Charles Brand, vermomd als chauffeur, zat achter het stuurwiel.

Toen Raffles door het portier nog een vluchtige blik op het huis wierp, zag hij achter een der ramen Lady Isabel staan die hen nakeek.

Nadat Lord Houston de chauffeur had uitgelegd hoe hij moest rijden om het opgegeven adres te bereiken, maakte deze contact en trapte op het gaspedaal.

Nauwelijks had de auto een paar kilometer afgelegd, toen Raffles ongemerkt zijn zakdoek uit zijn zak haalde en die met een snelle beweging op het gelaat

van Lord Houston drukte, juist toen de auto zich in een brede, stille laan bevond.

Lord Houston trok even zenuwachtig met armen en benen, en lag toen onbeveeglijk stil.

Raffles trok de zakdoek snel weg, en bekeek het gelaat van de nu bewusteloze man.

Hij tilde hem in een gemakkelijke houding, zodat het lichaam half uitgestrekt lag in de kussens.

De rit duurde bijna anderhalf uur, tot Brand stopte voor een klein afgelegen landhuis, aan de noordelijke grens van Londen.

Niemand vertoonde zich hier, en Henderson, die dadelijk de deur uitkwam, kon in zijn armen de bewusteloze naar binnen dragen, zonder dat het door iemand gezien werd.

Houston werd ontkleed en in een ledikant neergelegd in een logeerkamer.

— Wat zou deze man eigenlijk schelen? vroeg Brand na een blik op het vermagerde gezicht.

— De dokter zegt, geloof ik, verval van krachten, antwoordde Raffles schouderophalend, maar dat is een term, die nogal veel wordt gebruikt.

— Kan het geen kwaad, dat de man in deze toestand is gebracht? vroeg Brand enigszins ongerust.

— Niet in het minst, amice, integendeel, had ik bijna gezegd. Zijn lichaam is nu in een toestand van volkomen rust, en dat doet hem goed.

De twee vrienden begaven zich naar hun respectieve slaapkamers op de tweede verdieping, en daar liet Raffles zijn gelaat wederom een totale verandering ondergaan.

Hij imiteerde met zorg de vale gelaatskleur van Lord Houston, bevestigde een pluizig baardje op wangen en kin, vervolgens het dunne kneveltje, en zette tenslotte een prachtig nagemaakte pruik op.

Na ook zijn kleren verwisseld te hebben voor die van Lord Houston en een bril met hoornen montuur te hebben opgezet, leek hij zo sprekend op de man, die ontvoerd was, dat Brand een kreet van verwondering slaakte en uitriep:

— Jullie lijken als twee droppels water op elkaar.

— Bij kunstlicht zal in ieder geval de overeenkomst wel groot genoeg zijn, om zelfs zijn vrouw te misleiden, zei Raffles op tevreden toon, na nog een laatste blik in de spiegel te hebben geworpen. Luister nu eens goed naar mijn instructies, Charles, want er hangt heel veel af van een juiste opvolging daarvan.

— Ik luister, Edward.

— Ik ga over een uur naar het huis van Houston. Ik kom daar aan tegen etenstijd. Natuurlijk is het mogelijk, dat de vrouw het vergif reeds in haar bezit heeft en zal trachten het mij gedurende het diner toe te dienen. Daarom zal ik niets drinken, zodat zij wel genoodzaakt zal zijn, 's avonds de bewerking te herhalen. Ik zal dan waarschijnlijk dat spul toegediend krijgen in mijn slaapdrank, want ik heb vernomen, dat Lord Houston anders niet kan slapen. Maar sterven, zoals die lieve dame hoopt, zal ik niet, ik zal wel erg ziek worden en mijn huisdokter laten komen.

— Maar zal zij hem wel laten komen?

— Natuurlijk. Een weigering zou de bedienden verdacht voorkomen.

— Wie is hun dokter?

— Dokter Humber.

— En hoe zit dat met het telefoneren? Zal Humber niet in eigen persoon verschijnen?

— Neen, want ik zal zorgen, dat de Lord Houston wel verplicht is een van de bedienden met een auto te sturen. Jij zorgt ervoor dat je juist op het punt staat een zieke te bezoeken, en gaat na-

tuurlijk direct mee.

— Goed, en als ik dan in huis ben, wat dan?

— Wel, dan zeg je dat ik er zeer slecht aan toe ben, maar dat het toch nog wel enige tijd kan duren. En dan sta je er nadrukkelijk op, dat ik nog dezelfde nacht naar een ziekenhuis word vervoerd.

— Zou de Indiër blijven wachten, tot zij hem komt zeggen welke uitwerking het vergif heeft gehad?

— Daar reken ik stellig op. Hij zal wel in de buurt van de tuinpoort blijven; Henderson moet hem goed in het oog houden, en dadelijk klaar staan, zodra zij aanstalten maken om er van door te gaan. Heeft Henderson er voor gezorgd dat onze duikboot op de oude plaats ligt?

— Alles in orde.

— Dan is het goed, maar kunnen wij Lord Houston wel alleen laten?

— Zonder enig bezwaar. Er is geen sprake van, dat hij uit zijn bewusteloosheid zou kunnen ontwaken.

Raffles maakte aanstalten om te vertrekken en zei op de drempel van de deur nog eens:

— Zorg er voor, dat je precies om één uur voor de deur staat van dokter Humber, en dat je dadelijk instapt zodra je hoort wat er aan de hand is.

— Je kunt op mij rekenen, Edward.

Raffles ging de trap af, gaf Henderson een wenk, na zich te hebben overtuigd, dat er zich niemand op de landweg bevond, en een ogenblik later reed de auto naar Londen terug.

HOOFDSTUK VII

HET VERGIF

Het was reeds schemerig in de stad, toen Henderson stopte voor het herenhuis in Lincolns Inn.

Raffles stapte uit, en dadelijk reed Henderson terug, om nu Charles Brand te gaan afhalen.

In de kleren van Lord Houston had Raffles een huissleutel gevonden en een ogenblik later was hij binnen.

Het was een precair moment, want de vestibule was helder verlicht en er traden hem dadelijk drie bedienden tegemoet.

Maar hij bootste zo voortreffelijk de slepende gang van Lord Houston na, en zijn vermomming was zo voortreffelijk, dat geen der bedienden ook maar een ogenblik argwaan koesterde.

Ook zijn stem had dezelfde, enigszins schorre klank van Lord Houston, toen hij zich tot de butler richtte en vroeg:

— Mevrouw thuis?

— Mylady is zoëven thuisgekomen, en kleedt zich voor het diner, mylord.

Raffles strompelde naar de lift, ging tot de tweede verdieping en begaf zich naar zijn werkkamer.

Hij leunde achterover in de stoel en liet zijn blikken door het vertrek dwalen.

In een der hoeken stond een zware, grote brandkast, die waarschijnlijk een speciale versterking van de vloer en van de steunmuren noodzakelijk had gemaakt.

Raffles bekeek de kast met het oog van

een kenner en mompelde:

— Gemaakt van het hardste nikkelstaal, en zeker niet veel minder dan een tien centimeter dik. Een cijferslot, afgeronde hoeken. Die kast zou heel wat vaardigheid eisen om deze te openen. Ik vraag mij af of Lady Houston de samenstelling van het slotcijfer kent.

Een half uur verliep en toen klonk de gong voor het diner door het huis.

Even later werd er op de deur geklopt, en trad de butler binnen, die zwijgend bleef staan.

Raffles begreep aanstonds wat de man wilde, hij verwachtte waarschijnlijk dat zijn meester op hem zou leunen, als hij zich naar de eetzaal begaf.

Raffles zei:

— Laat maar, ik voel mij de laatste dagen wat sterker.

De butler boog zwijgend en trok zich terug.

Met behulp van zijn stok, die hij in een hoek van de kamer had zien staan, ging Raffles met slepende passen de gang door en trad de eetkamer binnen.

Lady Houston had reeds aan tafel plaats genomen en Raffles zag, dat zij dodelijk bleek was, ofschoon zij volkomen meester van haar zenuwen scheen te zijn.

Hij strompelde naar de tafel, terwijl mylady slechts even haar hoofd ophief om hem toe te knikken, liet zich in zijn stoel zakken en bracht even zijn zakdoek aan zijn lippen.

Bij het buffet waren twee bedienden bezig, onder toezicht van de zwartgerokte butler.

Zij bewogen zich zwijsend, vlug en handig als voortreffelijk afgerichte bedienden, en liepen geruisloos tussen de tafel en het buffet heen en weer.

Een hunner had de soep opgediend, de tweede rangschikte de schalen, en de butler begon het vlees te snijden.

Gedurende de gehele maaltijd bleef deze drukkende stilte in het grote vertrek heersen, slechts nu en dan afgebroken door een korte opmerking van een der echtelieden.

Intussen had Raffles af en toe een onderzoekende blik geworpen op het gelaat van Lady Houston en zijn mensenkennis zei hem dat het psychologische ogenblik nog niet was aangebroken.

Het zou haar trouwens thans moeilijk zijn gevallen hem het vergift toe te dienen, want Raffles had dadelijk gezien, dat er onaangebroken wijnflessen op het buffet hadden gestaan, en dat de butler ze ook eigenhandig had ontkurkt.

De bedienden schenen er wel aan gewoon te zijn, dat deze twee mensen maar hoogst zelden een woord tot elkander richtten, en daar zij zelven nooit spraken, tenzij op fluisterende toon, hing er van het begin tot het einde van de maaltijd een naargeestige stilte in het vertrek.

Lady Houston stond het eerst op, knikte haar gewaande echtgenoot, die zij ternauwernood had aangekeken, vluchtig toe en verliet het vertrek.

Raffles bleef nog enige tijd als in gedachten verzonken zitten, tot de butler op hem toe trad en zei:

— Mag ik er mylord aan herinneren, dat het reeds vrij laat is, en dat hij om negen uur een afspraak heeft met Viscount Garfield?

— Dank je Brace; ik blijf thuis. Ik voel mij vanavond een weinig sterker dan gewoonlijk en ik wil die paar uren niet bederven.

— Zoals mylord wenst, zei de butler.

— Ik ga naar mijn werkkamer, maar ik wil niet gestoord worden, Brace. Geen bezoekers dus.

— Zal ik er mylord heen geleiden?

— Niet nodig. Ik gevoel mij sterker dan ik in lange tijd geweest ben.

— Het verheugt mij dat te horen; ik hoop dat deze beterschap aanhoudt. Raffles stond op, en ging, steunend op zijn stok, het vertrek uit.

Een kwartier later was hij in een gemakkelijke stoel in zijn werkkamer gezeten.

Hij had een sigaret opgestoken, en dacht na, maar intussen ontging hem geen enkel geluid in het grote huis.

Hij kon nog geen kwartier zo gezeten hebben, of er naderden lichte schreden en mylady trad binnen.

Zij bleef even op de drempel van de deur staan en vroeg:

— Wat is dat, Philip, heb je je afspraak met Garfield vergeten?

— Niet vergeten, Isabel. Ik voel mij wat beter vanavond en ik wil dat gevoel niet bederven door een inspannend gesprek.

— Zoals je wilt, maar wat zie ik, rook je?

— Ja, vindt je het niet goed?

— Ik heb niets goed te vinden, maar dokter Humber heeft je dat toch nadrukkelijk verboden?

— Och, die dokters zouden iemand wel alles verbieden. Ik zeg je immers dat ik mij veel beter voel vanavond. Een enkele sigaret zal mij niet hinderen.

— Je moet het zelf weten, zei Lady Houston op koele toon. Je blijft dus thuis?

— Ja, laat mijn slaapdrank hier brengen, als je wilt.

— Ik zal het zelf wel doen, zei Lady Houston en het kwam Raffles voor, dat haar stem een weinig beefde toen zij dit zei.

— Geef je anders geen moeite, hernam hij. Ga je zelf niet uit?

— Neen, ik heb wat hoofdpijn.

— Neem dan een aspirine en als je die hoofdpijn kwijt bent, kon je mij wel wat gezelschap houden.

Dadelijk zag Raffles aan het gezicht van de vrouw, dat dergelijke woorden al zeer ongewoon klonken uit de mond van Lord Houston...

Lady Houston trok de wenkbrauwen

hoog op, en scheen even sprakeloos te zijn.

Toen haalde zij de schouders op en antwoordde kortaf:

— Ik zal wel zien als mijn hoofdpijn over is. Reken er echter niet op.

Met deze woorden verliet zij het vertrek.

Raffles wachtte, tot hij haar voetstapen niet meer hoorde, nam toen een klein metalen doosje uit zijn vestzak, dat met een wit poeder gevuld was.

Hij keerde het boven zijn geopende mond om, en slikte de inhoud met wat water naar binnen.

Hij trok een lelijk gezicht, want het tegenvergift was bitter, maar hij begreep dat het nodig was, want zeker zou zijn zogenaamde vrouw hem niet verlaten, voor zij er zich van overtuigd had, dat hij zijn glas met de slaapdrank, dat wel spoedig zou worden gebracht, had leeg gedronken.

— Ik hoop alleen maar dat zij niet te lang wegblijft met dat drankje, mompelde hij voor zich heen, want anders word ik misschien onpasselijk, wanneer het tegengif niet wordt gevolgd door het vergif zelf.

Raffles behoefde niet lang te wachten, en het sloeg juist half twaalf toen de deur weer openging en mylady binnentrad met een blad, waarop een glas met de slaapdrank stond.

Zij was nu bleker dan de dood en haar hand trilde zodanig dat het glas op het blad rinkelde.

— Ik dacht eigenlijk, dat je al in je slaapkamer zou zijn, Philip, zei zij met een stem, die ook enigszins beefde.

— Ik had nog wat te doen, Isabel, antwoordde Raffles. Maar wat beef je? Voel je je niet goed?

— Ja, ik gevoel mij niet geheel normaal, antwoordde de vrouw. Ik zal maar gauw naar bed gaan. Maar eerst moet je je drank innemen, dan kan ik het glas meenemen.

Raffles had de drank omgeroerd, en zette het glas nu aan zijn lippen.

Even scheen het of Lady Houston wilde opstaan, maar zij wist zich te beheersen, en keek met een brandende gloed in haar ogen toe, hoe haar gewaande

echtgenoot de inhoud van het glas naar binnen goot.

Raffles reikte haar het glas aan en zei:

— Ik kan niet zeggen, dat het lekker smaakt. Nu ga ik ook maar naar mijn slaapkamer, ik ben een beetje vermoeid.

— Zoals gewoonlijk, zei Lady Houston op gesmoorde toon.

Zij nam het glas aan, keek Raffles een ogenblik met een vreemde uitdrukking op haar gelaat aan, en verliet het vertrek.

Ook Raffles stond op, belde, en zei tot de butler die binnentrad:

— Ik wil naar bed, Brace. Maak alles in orde.

De butler boog en verwijderde zich. Raffles ging naar de slaapkamer en begon zich langzaam te ontkleden.

— Vreemd, zei hij, terwijl hij zijn jas uittrok, ik heb zulk een zonderling drukkend gevoel op mijn maag. Wat zou dat kunnen zijn?

— Misschien heeft mylord vanmiddag wat te veel van de champignons gegeten, opperde Brace.

— En ik transpireer ook zo. Het is of de vlammen mij uitslaan. Ga nu maar, Brace; ik zal mijzelf wel verder helpen, vanavond.

— Zoals mylord wenst, kwam de butler. Ik wens mylord een goede nachtrust.

Hij boog en ging de slaapkamer uit. Raffles ontkleedde zich nu snel en kroop in het brede bed.

Hij wierp een blik op het horloge, dat hij in de vestzak van de kleren van Lord Houston had gevonden en zag dat het kwart over twaalf was.

— De tijd voor de grote comédie is aangebroken, mompelde hij voor zich heen.

Na een korte poos begon hij eerst zacht, daarna harder te steunen, vervolgens luid te kermen, en eindelijk ging dat over in een luid geschreeuw, dat aanstonds twee bedienden verschrikt deed toesnellen.

Even later trad ook Brace het vertrek binnen, reeds in zijn hemdsmouwen en ten zeerste ontsteld.

— Maar mylord, wat scheelt u? riep hij verschrikt.

— Ik heb ontzettende pijn, kreunde Raffles. Ik sterf. Een dokter. Haal dokter Humber. Haast je Brace. Ik lijd ondukbare pijnen.

De deur vloog open en Lady Houston, in een peignoir gekleed, trad met een vertrokken gelaat het vertrek binnen.

— Wat is er Philip? Je hebt mij vreselijk doen schrikken. Waarom kerm je zo?

— Ik brand van binnen. Ik moet iets hebben binnengekregen, dat mij de dood aandoet. Bel dokter Humber op.

— Is het werkelijk zo erg? vroeg Isabel sidderend.

— Haal Humber, zeg ik, riep Raffles,

zich half oprichtend, maar dadelijk weer neervallend in de kussens. Ik ga dood... ik voel het.

Zonder nader bevel af te wachten, snelde de butler heen, maar kwam even later terug en riep:

— Ik kan geen aansluiting krijgen, mylord.

— Stuur dan een auto, maar direct, viug, om 's hemels wil. Ga zelf, Brace, en breng hem mee, hij moet met je meegaan... O! Ik verbrand van binnen.

De butler snelde het vertrek uit, en liet zich naast het bed op een stoel vallen, bleker dan een dode.

HOOFDSTUK VIII

STRAF

Ruim een half uur later stond Charles Brand vermomd als de oude huisdokter van Lord Houston, aan het bed van de gewaande zieke.

Lady Houston had in die tijd het vertrek enige malen verlaten, en Raffles begreep, dat zij zich naar de tuin had begeven, waar de Indiër aan de tuinpoort waarschijnlijk zou staan wachten.

Zij zat echter weer naast het bed, toen de dokter binnentrad.

Hij begroette met een enkel woord Lady Houston en ging direct naar het bed, terwijl hij uitriep:

— Maar mijn waarde Houston, wat is dat nu? Wat hoor ik daar van Brace? Ben je eensklaps zo ongesteld geworden?

— Ik dacht zoëven dat ik dood ging,

dokter, antwoordde Raffles met zwakke stem. Ik moet iets hebben gegeten of gedronken, dat mij zeer slecht bekomen is, het is mij of er van binnen een vuur in mij brandt.

De gewaande geneesheer had zijn hoed en tas op een stoel neergezet en deed nu alsof hij Raffles zorgvuldig onderzocht, voelde hem de pols, legde zijn hoofd op zijn borst om de hartslag te beluisteren, en nam zijn temperatuur op.

Toen richtte hij zich op, nam zijn bril af, en keek Lady Houston, die met bleek gelaat ter zijde was blijven staan, op eigenaardige wijze aan.

Toen zei hij langzaam op ieder woord de nadruk leggend:

— Het zal u misschien ten zeerste verwonderen, mylady, als ik u zeg, dat er met uw echtgenoot iets gebeurd is, waarop niemand zeker verdacht had kunnen zijn. Hij moet op de een of andere manier iets, dat een of ander vergif bevatte, hebben binnengekregen. Hoe dat mogelijk is, en van welke aard dat vergif is, kan ik niet dadelijk vaststellen, maar over enkele dagen, misschien reeds morgen, kan ik het hebben onderzocht. Ik zal nu uw man een drank voorschrijven, en als hij die geregeld inneemt, is er geen onmiddellijk gevaar; hij kan dan zelfs over een paar dagen geheel hersteld zijn. Om u de waarheid te zeggen, verbaast het mij ten zeerste, dat hij die eerste acute aanval heeft overleefd. Ik kan niet anders dan tot de slotsom komen dat het vergif te oud is geweest en ten dele zijn dodelijke uitwerking heeft verloren. In ieder geval zou ik u ten sterkste aanraden, er een politiezaak van te maken. Er moet hier in huis iets gebeurd zijn, dat niet in de haak is. Wij mogen toch niet aannemen, dat uw man het vergif per ongeluk heeft binnengekregen.

Lady Houston moest zich aan een stoel vasthouden toen zij deze woorden hoorde.

Zij wist zich echter met inspanning van al haar krachten te beheersen en zei:

— Natuurlijk zullen wij dat doen, dokter. Ik moet u echter verklaren, dat ik er niets van begrijp, en ik hoop, dat u zich misschien vergist.

— Dat is buitengesloten, mylady, hernam Brand kortaf. Alle verschijnselen wijzen op vergiftiging, alleen ken ik de aard van het vergif nog niet, maar dat is slechts een kwestie van een paar dagen. Het middel dat ik uw man nu voorschrijf zal hem misschien verswakken, maar het zal hem tevens redden.

Brand had nu een lederen mapje met losse blaadjes papier te voorschijn gehaald en schreef nu een recept, waarop hij voortging:

— Ik zal dit zelf bij een apotheek, die de gehele nacht geopend is, gaan afgeven. Houd de patiënt vooral rustig. Hij is zeer zwak, en iedere opwinding

zou hem nadeel kunnen berokkenen.

Hij wierp nogmaals een blik op Raffles, die nog zacht lag te kreunen, maakte een buiging voor Lady Houston en verliet het vertrek.

Enige ogenblikken bleef de vrouw onbeweeglijk naar de gesloten deur starren.

Toen sprong zij op, als door een slang gebeten en snelde het vertrek uit.

Raffles was alleen.

Hij drukte op de belknop, die onder het bereik van zijn hand aan een bedstijl was bevestigd, en even daarna trad de butler binnen.

— Ik wil, dat de bedienden nu weer naar bed gaan, Brace, zei Raffles met zwakke stem. Ik voel mij iets beter. Jij alleen behoeft maar op te blijven, tot dokter Humber mij het geneesmiddel waarvoor hij het recept heeft geschreven, heeft gebracht. Dan kun je ook naar bed gaan.

— Zoals mylord wenst, zei Brace.

De butler trok zich terug en Raffles lag weer alleen in de ruime slaapkamer.

Hij wachtte, tot hij de voetstappen van de butler niet meer hoorde, wierp de dekens van zich af, en sloop naar het venster, dat op de tuin uitkeek.

Door een kier van het gordijn kon hij de gehele tuin overzien, en zag duidelijk een gedaante, die bij de tuinpoort stond.

— Nu praat zij met de Indiër, mompelde Raffles binnensmonds. Het is tot dusverre precies zo gegaan als ik dacht en het vervolg zal ook wel zo zijn, gelijk ik het mij voorstel. Nu Houston niet dood is, zullen zij één van twee dingen doen; of zij zullen hem met geweld nog een dosis van het vergif trachten in te geven, om het dan te doen voorkomen, alsof haar man ondanks haar goede verpleging toch nog overleden is, of zij zullen zich eenvoudig meester maken van zijn geld, en de vlucht nemen. Dat laatste lijkt mij wel het waarschijnlijkst, want dokter Humber heeft dingen gezegd, die voor mylady verre van geruststellend zijn.

Hij ging weer in bed liggen en een kwartier later kwam Brace binnen met een in papier gewikkeld medicijnflesje.

— Zet het maar op het tafeltje en ga

naar bed, Brace, zei Raffles.

— Zal ik u niet liever eerst een lepel van de drank ingeven, mylord? vroeg de butler.

— Je hebt gelijk, Doe dat.

Raffles slikte een lepel van de drank: klaar water met een rose kleurtje.

Met een zucht van voldoening vlijdde Raffles zich in de kussens en Brace verliet zacht het vertrek.

Van dat oogenblik af luisterde Raffles scherp naar alle geluiden, welke hij in het huis hoorde.

Er was ongeveer een half uur verstreken toen hij voetstappen in de gang hoorde, die sluipend nader kwamen.

De hand van de zogenaamde patiënt gleed onder de deken en greep de kolf van de revolver, welke hij zoëven uit de zak van zijn pantalon, die over de stoel hing, genomen had.

Het was donker in het vertrek, op het kleine lampje na, dat dicht bij het bed op een tafeltje stond, maar niettemin licht genoeg om te zien wat er voorviel.

De deur werd voorzichtig geopend en een gedaante verscheen op de drempel, die geruime tijd naar de kant van het ledikant keek, waarschijnlijk om zich te overtuigen, dat de man die daar lag, sliep, of althans onmachtig was, zich te bewegen.

Daarna werd de deur zacht gesloten. Nauwelijks was deze dicht, of Raffles liet zich uit het bed glijden, ging naar het raam, sloeg het gordijn een weinig terzijde en liet het licht van een zaklantaarn beurtelings aan en uit gaan.

Toen liet hij het gordijn vallen en mompelde vergenoegd voor zich heen:

— Binnen vijf minuten kan Henderson hier zijn.

Nauwelijks waren er vijf minuten verlopen, of buiten klonk een zacht gerucht, alsof er iemand een ladder tegen de muur plaatste.

Raffles schoof opnieuw het gordijn opzij en keek naar buiten.

Toen opende hij onhoorbaar het raam, zodat Henderson, zijn trouwe metgezel bij zoveel gevaarlijke ondernemingen naar binnen klom.

Raffles sloot eerst weer raam en gordijn en legde de vinger op de mond.

Toen ging hij naar het bed, haalde de revolver te voorschijn, nam Henderson bij de arm en voerde hem het vertrek uit, naar de gang.

Hun voetstappen werden volkomen gedempt door de dikke looper, toen zij snel doch geruisloos voortliepen.

Bij een deur bleef Raffles staan en keek Henderson veelbetekenend aan.

Aan de andere zijde van die deur, klonk zwak maar toch duidelijk vernembaar het gerinkel van sleutels.

Lady Isabel en de Indiër waren daar ongetwijfeld bezig met het onderzoek van de brandkast.

Het oor van John Raffles was te geoefend in dergelijke zaken, om zich te kunnen vergissen.

Hij bukte en wierp een blik door het sleutelgat.

De deur van de kast stond open en Lady Houston hielp Ramses Basham, de inhoud in een groot valies pakken.

Raffles wachtte kalm tot het valies geheel vol was, en de riemen waren dichtgesnoerd.

Nu en dan keek hij door het sleutelgat, en kwam daarbij tot de ontdekking dat mylady reeds in reisgewaad gekleed was, en de Indiër Europese kleren droeg.

Raffles draaide voorzichtig aan de kruk van de deur, die niet gesloten bleek te zijn.

Toen gaf hij Henderson een wenk en het volgende oogenblik stonden zij midden in het vertrek.

Lady Houston wendde zich om en uitte een gesmoorde kreet waarin verwondering en verbazing en hevige schrik klonken, toen zij daar haar gewaande echtgenoot zag staan, een revolver in de hand, en blijkbaar gezonder dan hij ooit geweest was.

— Bedankt dat ge mij zoveel werk uit de hand hebt genomen, mijnheer de magiër, begon Raffles spottend. Ik had dat eigenlijk zelf willen doen, moet ge weten. Neen, vooral geen beweging, want ik zou andere maatregelen moeten nemen. Gij moet begrijpen dat ik daartoe het voiste recht heb. Maak hem onschadelijk, James, zo wendde hij zich tot Henderson, die op dat bevel stond te wachten.

Met een paar stappen was Henderson bij de Indiër.

Deze bracht de hand naar zijn zak maar de reus was juist even te vlug voor hem.

Zijn linkervuist schoot bliksemsnel naar diens kaak en de man viel als een kegel om, en bleef roerloos liggen.

In een ommezien had Henderson hem gebonden en gekneveld.

Lady Houston had sprakeloos van verbazing en schrik toegekeken.

— Wat heeft dat te betekenen, Philip? vroeg zij op schorre toon. Was dat van zoëven dan alles comédie? Ben je niet ziek?

— Volstrekt niet, lieve dame, antwoordde Raffles. Ik voel mij gezonder dan ooit. Ik heb je heerlijk slaapdrankje, je weet wel, weliswaar geslikt maar ik had mijn voorzorgsmaatregelen genomen. En nu genoeg gepraat, satanskind. Ik zal genoodzaakt zijn jou eveneens te binden en te knevelen.

— Wat heb je met mij voor? riep de vrouw bevend en krijtuit.

— O, maak je niet ongerust, ik zal je niet om zeep helpen. Ik heb een ander plannetje en je zult het spoedig genoeg leren kennen.

Hij bond de vrouw een doek voor de mond, bond haar handen op de rug, en gelastte haar, met de revolver in de hand, naar beneden te gaan.

Henderson wierp de Indiër over zijn schouder, zoals hij een zak meel zou hebben gedaan, en de zonderlinge stoet ging de brede trap af, de vestibule door, bereikte de tuin, en begaf zich naar de tuindeur.

— Heb je de sleutel, James? vroeg Raffles fluisterend.

— Alstublieft, mijnheer.

De deur werd geopend en Raffles liet een zacht gefluit horen.

Uit het donker kwam een auto aanrijden, met Charles Brand achter het stuurwiel.

Heinde en verre was er niemand te zien in deze deftige buurt.

Snel werden de twee gevangenen in de auto getild, die direct wegreed.

Nog voor het kriecken van de dag had de grote wagen 't vliegveld van Hendon

bereikt, waar Brand stopte.

Raffles stapte uit, en ging het veld op, thans als Lord Aberdeen, want binnen in de wagen had hij, nadat de beide gevangenen door toepassing van een paar druppels chloroform bedwelmd waren, zijn vermomming van zich af geworpen.

Daar, in een der talrijke hangars, stond de vliegmaschine, ontsproten aan het geniale brein van de Grote Onbekende, een door electriciteit gedreven vliegtuig, waarvan de motor tegen nieuwsgierige bliken werd beveiligd door een metalen kast.

Een goede fooi aan een paar beambten van het grondpersoneel en de mededeling dat Raffles 'n verre vliegtocht ging ondernemen, waren voldoende, om deze mensen tot spoed aan te zetten.

Aldra steeg de machine op, maar de reis duurde kort, want Raffles liet het toestel dalen op een weiland in de onmiddellijke nabijheid van de auto, waarvan hij de felle lantaarns gemakkelijk kon onderscheiden.

De twee bewusteloze gevangenen werden vlug ingescheept, Brand voegde zich bij hen en terwijl Henderson de auto naar Londen terugreed, verhieft de Sperwer zich pijlsnel weer in het lucht-ruim, om koers te zetten naar een onbewoond eiland in de Grote Oceaan, waar een dag later werd geland.

Toen Lady Houston en de Indiër op een eenzame plek ontwaakten, en zich verbaasd de ogen uitwreven, vestigde hun blik zich tenslotte op een man, die met gekruiste armen voor hen stond, en die het uiterlijk had van Lord Philip Houston.

Deze man was John Raffles.

Hij keek een ogenblik neer op de twee misdadige geliefden en zei toen:

— Luister Lady Houston, en ook gij Ramses Basham. Jullie hebben elkander liefde gezworen, en ik ben voornemens, die liefde op de proef te stellen. Jullie zijn hier, al zul je het niet dadelijk geloven, op een onbewoond eiland, verre van iedere scheepsroute. Er is geen sprake van dat jullie hier kunnen weggkomen, als ik niet wil, ik John Raffles, de Grote Onbekende. Dit eiland is mijn eigendom, met nog vele andere onbewoonde eilan-

den elders. Ik laat jullie hier alles vinden wat nodig is om te kunnen leven, wapens, een huis, kleding, dekking en voedsel. Jullie zullen hier een vol jaar blijven. Ik ben er zeer nieuwsgierig naar, of die liefde bestand zal blijken tegen een jaar eenzaamheid. Over driehonderd vijftig dagen kom ik terug, om te zien, hoe mijn proefneming is afgelopen. Wat Lord Houston betreft, hij zal alles weten, behalve de plek waar gij zijt. Tot loon van mijn tussenkomst behoud ik zijn geld, dat gij hebt willen stelen. En als het jullie belang mocht inboezemen, ik zal hem weten te genezen. Als jullie hem ooit weerzien dan zal 't zijn als een krachtig man, die in staat zal zijn zich te verdedigen tegen laffe

moordaanslagen. En nu vaarwel, of beter gezegd, tot weerziens, wellicht worden jullie gelouterd door het verblijf op dit eenzame eiland.

Het volgend ogenblik, vóór het schuldige paar van de verrassing bekomen was, had de Grote Onbekende zich verwijderd, en was verdwenen, alsof hij door de grond was gezonken.

Lady Houston en de Indiër snelden naar een heuvel, die zij snel beklommen, om naar het schip uit te zien, dat hen hier had gebracht.

Maar er was geen schip te bekennen...

Enige minuten later echter snorde boven hun hoofd een vliegmaschine, die snel in de azuren lucht verdween.

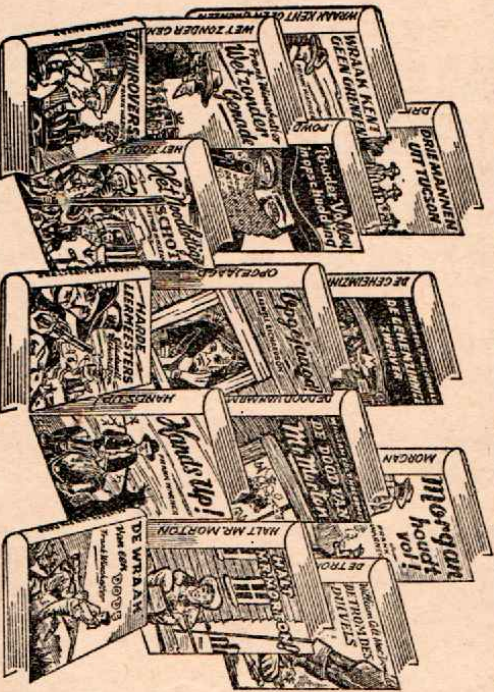
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Wie is de dader?

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betikbaar f 5,- of meer
met per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlotige Schot door Arthur Marston
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
Frank Winchester
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
William
Calt MacDonald
10. Halt, Mr. Morton } William
Calt MacDonald
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Marston
13. De geheimzinnige zwerwer door William Calt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duivels door William Calt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaikbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

BON
Ondergetekende verzooekt te zenden de helft van de oorspronkelijke prijs.
Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f 5,- te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remsourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorbetalen wat niet wordt verlangd.
L. L.
NAAM: _____
ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007